

หงส์ หมาป่า เทหิอ ราชัน

狼鏑

1

เหลียงฉาน (凉蝉) เขียน
Singin' in the Rain แปล
ฉางหยาง RIN ภาพ

ไผ่หยวน

จีนเซียง

ทะเลวไห่

ดวงใจ

เผ่าซิงอู่

เผ่าลีเซิง

เป่ย์

เทือกเขาคู่ดู่หลิน

เผ่าชาน เป่ย์หงส์
ที่ราบหวีจิ้งหยวน

ภูเขาเขี่ยหลาง

เผ่าเก้อหลินเกีย

เผ่าเยี่ยโต

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

ดง

คำนำ

ขึ้นชื่อว่า 'โชคชะตา' ย่อมเป็นสิ่งที่มิอาจคาดเดาได้
เดิมที 'จิ้นเยวี่' ถูกส่งออกจากบ้านเกิดไปยังแคว้นเป่ยหยงในฐานะ 'องค์ประกัน'
ทว่าเพราะการตายของบิดาผู้เป็นแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นต้าอวี่ ชีวิตของคุณชายสกุลจิ้น
จึงพลิกผัน กลายเป็นทาสในต่างแดน

โชคยังดีที่ฟ้าไม่ได้ส่งมาแค่อุปสรรค เพราะข้างกายจิ้นเยวี่มี 'เฮ่อหลันเฟิง'
พระเอกของเราอยู่ด้วยทั้งคน

แม้เฮ่อหลันเฟิงจะเติบโตมาท่ามกลางความรังเกียจียดฉันท์ แต่สายเลือด
หมาป่าเกาซินในตัวก็ทำให้เขาแข็งแกร่งและเก่งกาจกว่าคนรุ่นเดียวกัน ทั้งการขี่ม้า
หรือยิงธนู...เฮ่อหลันเฟิงไม่เคยพ่ายแพ้ผู้ใด

ครั้งหนึ่งพระเอกของเราเคยปรารถนา 'ศรหลงตี' เพื่อลบคำปราชัยเหยียดหยาม
ที่ได้รับ ทว่าหลังจากได้พบกับจิ้นเยวี่ ทั้งชีวิตและปณิธานของเฮ่อหลันเฟิงก็สั่นคลอน
ดูเหมือนความปรารถนาสูงสุดของเขาจะไม่ใช่การถูกยอมรับในฐานะชาวเป่ยหยงอีก
ต่อไป

ส่วนจะเป็นอะไรนั้น ขอเชิญทุกคนไปร่วมออกเดินทางค้นหาคำตอบด้วยกันกับ
เฮ่อหลันเฟิงและจิ้นเยวี่ได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* จินเยวีย

บุตรชายคนเดียวของแม่ทัพจงเจาจิ้นหมิงจ้าวแห่งแคว้นต้าอวี่ ถูกส่งตัวมาเป็นองค์ประกันที่แคว้นเป่ย์หวง แต่เพราะบิดาแพ้สงครามจึงต้องกลายเป็นทาสของสกุลเฮ้อหลัน ภายนอกดูสุภาพอ่อนแอ แต่เฉลียวฉลาด มีความมุ่งมั่นไม่ยอมแพ้ ไม่เชื่อในโชคชะตาและทวยเทพ รักแผ่นดินเกิด ปรารถนาจะเดินทางกลับแคว้นต้าอวี่

* เฮ้อหลันเฟิง

เด็กหนุ่มลูกครึ่งเกาซิ่น-ต้าอวี่ เพราะเป็นเชื้อสายหมาป่า เกาซิ่นผู้ชั่วร้ายเลยทำให้พี่น้องสกุลเฮ้อหลันเติบโตมาอย่างยากลำบาก ถูกคนอื่นรังเกียจดูแคลน เฮ้อหลันเฟิงมีฝีมือการขี่ม้าและยิงธนูจึงมีความไฝฝั่นอยากได้ 'ศรหลงตี้' เพราะนั่นคือสัญลักษณ์แห่งการยอมรับจากเป่ย์หวงเทียนจวิน เขาเชื่อในเรื่องของโชคชะตาและศรัทธาในทวยเทพแห่งที่ราบฉือว้งหยวน

* เยวี่เยลี่ยนโหลว

นักล่าหยางแห่งพรรคหมิงเยี่ยได้รับคำสั่งจากประมุขพรรคให้มาคุ้มครองจินเยวีย เยวี่เยลี่ยนโหลวเป็นชายหนุ่มรูปร่างเจ้าสำราญ ชอบสวมใส่ชุดสตรี ปกติแล้วดูเป็นคนไม่ได้เรื่องได้ราว ดีแต่กินเล่นดื่มสุราเคล้าบุรุษ หล่อเหลาสตรีโฉมงามไปวันๆ ทว่ามีวรยุทธ์สูงส่ง และดีต่อจินเยวียมาก

* เสื่อหลันจินอิง

พี่ชายของเสื่อหลันเฟิง รูปโฉมหล่อเหลา ใต้เต้าจาก
นายกองเล็กๆ จนกลายเป็นแม่ทัพต่างเผ่าคนสำคัญ
ของแคว้นเป่ย์หวง ด้วยเพราะเคยได้รับบุญคุณจาก
จิ้นหมิงจ้าวมาก่อนจึงช่วยชีวิตจิ้นเยวี่เอาไว้ มีเป้าหมาย
ใหญ่ที่ต้องการกระทำให้สำเร็จ

* หว่นปู้ฉี

ทาสสาวไปชาวต้าอวี่ที่เสื่อหลันเฟิงซื้อมาอยู่เป็นเพื่อน
จิ้นเยวี่ ภายนอกดูเหมือนเด็กสาวอ่อนแออบบาง
แท้จริงแล้วเป็นนักล่าหมีแห่งพรรคหมิงเยี่ย วรยุทธ์
สูงส่ง ชี้หนุดหงิด ชี้โมโห

* จูเยี่ย

นักดนตรีหญิงโฉมงามแห่งหุยซินย่วน เป็นชาวเกาซิ่น
มีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดากับเสื่อหลันจินอิง

องค์ที่หนึ่ง
ทุ่งกว้างอันหนาวเหน็บ

บทที่ 1

องค์ประกัน

ตัง!

ลูกธนูเจียดผ่านหูเฮ้อหลั่นเฟิงแล้วปักเข้าไปในเส้าไม้

ผ้าปิดตาร่วงหล่นลงมา ดวงตาของเด็กหนุ่มเบิกกว้าง บริเวณห่างไปไม่กี่กล่นก็มีเด็กหนุ่มขี่ม้าหัวเราะจนตัวงออยู่หลายคน

ผู้ที่เป็นหัวหน้าสวมหมวกขนหมาป่า เสื้อคลุมยาวตัวนอกผูกไว้ตรงเอว บนเข็มขัดหนึ่งส่วมีสายร้อยหยกกับลูกปัดทองหลายเส้น พวกมันกระทบกันจนดังเป็นเสียงกรังกริ่งเบาๆ

"จะยอมหรือไม่!" เด็กหนุ่มผู้นั้นตะโกนเสียงดัง "ข้าต่างหากที่เป็นนักธนูมือหนึ่งของที่ราบฉือว่งหยวน ยอมแพ้แล้วคุกเข่าให้ข้า เรียกข้าว่าต้าหวัง*!"

เฮ้อหลั่นเฟิงถูกมัดกับเส้าไม้ มือเท้าต่างถูกมัดแน่นด้วยเชือกหนังวัวคู้มน้ำ รัดจนเขาไม่สามารถแม้แต่จะกระดุกกระดิก เลือดไหลจากใบหูลงไปตามกระดูกไหปลาร้ากับแผ่นอก ทว่าเขากลับขบฟันแน่น สายตาดูร้าย เขาก่อนน้ำลายอย่างเย็นชา "อูย!"

เด็กหนุ่มถลึงตาจนเบิกกว้าง เขายกธนูเล็งมาที่เฮ้อหลั่นเฟิงอีกครั้ง ลูกธนูพาคนคันธนูใหม่ หัวลูกธนูซึ่งทำจากทองสองประกายวูบวาบท่ามกลางแสงอาทิตย์

"หนูต้าเออร์นี่ศรจินเหอนะ..." มีเด็กหนุ่มเอ่ยเตือน "ถ้าบิดาเจ้ารู้เข้า..."

* ต้าหวัง หมายถึงฮ่องเต้ หรือผู้มีความเป็นเลิศในด้านใดด้านหนึ่ง

ขุนดำเออร์ต้อยเด็กหนุ่มผู้หนึ่งหนึ่งหมัด แล้วยกหนูขึ้นอีกครั้ง "เข้าไฉน
ชัดแล้ว ศรีจินเหอในมือข้านี้ เป่ยหงเทียนจวิน* พระราชทานให้บิดาข้า!
ข้าจะถามอีกครั้ง จะยอมแพ้หรือไม่!"

ปลายแหลมของศรีจินเหอแกะสลักลายนกกระจอกทองกระพือปีก
จะงอยปากนกแหลมคมเปล่งประกายสีเขียววาวๆ

เอ่อหลันเฟิงจำได้ ภายในลูกธนูกลวงนี้มีไว้เพื่อใส่ยาพิษ นี่เป็นอาวุธ
ที่ใช้คร่าชีวิตคนได้

"...อยากให้ข้าคุกเข่า ก็ต้องปล่อยตัวก่อนข้าถึงจะทำได้" เอ่อหลันเฟิง
พูดเสียงดัง "พวกเจ้ามัดข้าไว้เช่นนี้ ต่อให้อยากคุกเข่า ข้าก็ไม่อาจทำได้"

ขุนดำเออร์ต้อยด้วยความตื่นเต้น "เช่นนั้นเจ้าก็ยอมข้าแล้ว?"

เอ่อหลันเฟิงพยักหน้า

ขุนดำเออร์หน้าแดงปลั่ง "ไม่ได้ ข้าไม่เชื่อ เรียกข้าว่าตัวหวังก่อนสิ"

เอ่อหลันเฟิงสีหน้าไร้ความรู้สึก "ขุนดำเออร์ตัวหวัง"

ขุนดำเออร์ชูคันธนูพลางโห่ร้องเสียงดังกับผู้ติดตาม โบกมือให้เหล่า
บริวารไปปลดเชือกที่มัดตัวเอ่อหลันเฟิง

ตุเจ้อเฟิงถูกเขาต่อยมานะหนึ่งหมัด ใบหน้านั้นบวมเป่งไปครึ่งซีก เด็กหนุ่ม
รีบเข้าไปคลายเชือกให้อย่างหวาดหวั่น เชือกหนึ่งวู่วที่แห้งแล้วนั้นแน่นมาก
รัดข้อมือข้อเท้าเอ่อหลันเฟิงจนข้าเป็นรอยแดง

ตุเจ้อล้งมีดสั้นออกมาตัดเชือกที่ข้อมือขวาเอ่อหลันเฟิง จับพลันข้างหู
ก็มีเสียงดังว๊ิง ทั้งร่างเขาถูกเหวี่ยงลอยออกไปทันที มีดสั้นเล่มเล็กที่หลุดมือ
ก็ถูกเอ่อหลันเฟิงคว้าไว้ได้

"ของกลับคืนสู่เจ้าของเดิม!" เอ่อหลันเฟิงถือมีดสั้นด้วยสีหน้าล่ำพองใจ
ชั่วพริบตาก็ตัดเชือกหนึ่งวู่วที่รัดข้อมือข้อเท้าเรียบร้อย เขากลับไปกับพื้น
แล้วเงยหน้ากระแทกหน้าอกตุเจ้อผู้ล้มอยู่บนพื้น

ศรีจินเหอพุ่งแหวกอากาศมา ตามด้วยเสียงคำรามเกรี้ยวกราดของ
ขุนดำเออร์ ตุเจ้อหวาดกลัวจนร้องเสียงหลง เอ่อหลันเฟิงรีบดึงไหล่เขาแล้ว

* เทียนจวิน คือตำแหน่งจอมเทพผู้ปกครองสวรรค์ ในที่นี้หมายถึงฮ่องเต้ของเป่ยหง

พลิกตัว ศรจีนเหอจึงปักลงไปบนดิน เป็นตำแหน่งขาขวาของตุเจ้อเมื่อคู่พอดี้
ตุเจ้อหน้าซัดเผือด "เจ้ายิงธนูเช่นนี้! จะฆ่าข้าหรือ!"

สี่หน้าหุ่นดำเออร์กระอักกระอ่วนเล็กน้อย "ข้าแค่อยากช่วยเจ้า...อย่าให้
เจ้าลูกฮั่นหนีไป!"

เอ่อหลันเฟิงยื่นมือไปคว้าศรจีนเหอดอกนั้นแล้วบ้ายหน้าวิ่งตะเบ็ง

หิมะซึ่งตกหนักบนที่ราบฉือว้งหยวนเฟิงจะหยุดตก เมื่อทอดสายตามองไปสุดลูกหูลูกตา เทือกเขาคู่ดูหลินทางเหนือกับเทือกเขาอิงหลงทางใต้เป็น
สีเงินยวงเช่นเดียวกัน ดูคงยากำบังยักษ์สองด้านบนที่ราบฉือว้งหยวนไว้
ตรงกลาง

เอ่อหลันเฟิงกลายเป็นหยดหมึกซึ่งเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ยอดอาชา
หลายตัวไล่ตามหลังมา เสียงร้องตะโกนดังไม่หยุดหย่อน อาทิพยัคฆ์สด
ดวงกลมฝังตัวอยู่บนยอดผาและหุบเขาของเทือกเขา อาบย้อมพื้นหิมะขาว
เป็นสีแดงเพลิง

เสียงแล่นแหวกอากาศ เอ่อหลันเฟิงหลบไม่ทันจึงโดนแล่นหวดบนแผ่นหลัง
เข้าอย่างจัง เขาล้มจมกองหิมะ ทว่าก็ยังคงกำศรจีนเหอไว้แน่น

พวกหุ่นดำเออร์ทยอยลงจากม้า เข้ามากดเอ่อหลันเฟิงไว้พลางพลิก
ร่างเขาให้หงายหน้าขึ้นมา ยามที่นอนหนุนหิมะเย็นเฉียบ ความเจ็บปวดบน
แผ่นหลังเด็กหนุ่มจึงค่อยๆ ด้านซา ได้แต่ดิ้นรนพร้อมหอบหายใจไม่หยุด

หุ่นดำเออร์ก็อรจนคิวเหยียดไปถึงขมับ เขาแงะนิ้วเอ่อหลันเฟิงออก
แย่งศรจีนเหอกลับไป

"เจ้าลูกฮั่น เจ้าไม่รู้หรือว่ามีตนเองสกปรก!" หุ่นดำเออร์จ่อเข้ากด
หน้าอกเอ่อหลันเฟิง ชกเขาหนึ่งหมัด "เจ้ากล้าจะต้องศรจีนเหอของข้า!"

เอ่อหลันเฟิงถูกมัดตากแดดกับเสาไม้ทั้งวันจึงอ่อนแรงอย่างยิ่ง บนหลัง
ยังมีเลือดไหล ทั้งยังถูกหุ่นดำเออร์ต่อยจนงุนงง เขาจึงไร้แรงจะสวนกลับ
อย่างสิ้นเชิง

ด้านหลังห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตรสายหนึ่ง หุ่นดำเออร์จิกผมเอ่อหลันเฟิง
กระแทกเข้ากับริมลำธาร หลังสี่ระเศเด็กหนุ่มดังว๊ิง ขณะล้มลงพื้นยังกระแทก

กับเปลือกว่าน้ำแข็งบางๆ บนลำธาร น้ำแข็งกับน้ำเย็นเฉียบเปียกชุ่มไปครึ่งศีรษะ เขาพลันได้สติทันที

มือหนึ่งของหุนต้าเอ๋อร์ถือศรจีนเหอ ส่วนอีกมือหนึ่งกดหน้าผาก เอ๋อหลันเฟิง ศรจีนเหอส่งเสียง 'กรีก' แผ่วเบา จะงอยปากนกกระจะจอกทองตรงปลายแหลมของลูกธนูเปิดออกเป็นช่องเล็กๆ เห็นของเหลวสีเขียวที่บรรจุอยู่ข้างในได้เลือนราง

"มารดาชาวฮั่นของเจ้าเป็นคนตาบอด จะให้กำเนิดลูกที่มีดวงตาเหมือนหมาป่าอย่างเจ้าได้อย่างไร" หุนต้าเอ๋อร์คลี่ยิ้มเย็นชา "วันนี้ข้าหุนต้าเอ๋อร์จะลองดูที่ว่าดวงตาหมาป่าของเจ้านั้นร้ายกาจ หรือศรจีนเหอของเป่ยหวงเทียนจนที่ร้ายกาจ!" กล่าวจบเขาก็จับศรจีนเหอจ่อที่ดวงตาเอ๋อหลันเฟิง

เอ๋อหลันเฟิงร้องคำราม พยายามดิ้นสุดชีวิต ทว่าจนใจเมื่อปลายแหลมของศรจีนเหอกดต่ำลงมาทุกขณะจนจะเสียบเข้ามาในดวงตาเขาอยู่รอมร่อ...

เคร้ง!

หุนต้าเอ๋อร์พลันกลิ้งลงจากร่างเอ๋อหลันเฟิง มือซ้ายบีบมือขวาแน่น เขาร้องให้พลังกริร่ร้องด้วยความเจ็บปวด ศรจีนเหอลอยอยู่กลางอากาศ ก่อนจะม้วนตกลงไปในลำธารทันที

เป็นลูกธนูไม้ดอกหนึ่งที่ยิงถูกหัวศรจีนเหอ ดิดหัวศรซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์จนกระเด็น แแรงดีที่เหลือถึงกับทำให้กระดูกข้อมือขวาของหุนต้าเอ๋อร์เคลื่อนไหวหลังยังเข้าไปลูกธนูไม้ก็ปักลึกลงดิน เหลือเพียงปีกลูกธนูยังคงสั้นเบาๆ

มีขบวนรถม้าคดเคี้ยวยาวเหยียดอยู่ที่ด้านปลายน้ำของลำธารน้ำแข็ง สตรีสวมเสื้อเกราะทั้งร่างกำลังเก็บคันธนูยาวในมือ ในแวตาสงบนิ่งแฝงด้วยความโกรธเคือง นางมองเอ๋อหลันเฟิง แล้วก็มองกลับไปทางหุนต้าเอ๋อร์ผู้เจ็บจนร้องโหยหวนไม่หยุด

เด็กหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งอายุไล่เลี่ยกับเอ๋อหลันเฟิงยืนอยู่ข้างนาง ร่างกายซูบผอม ดูอ่อนแอ เขาแต่งกายแบบชาวฮั่นต้าอวี่ บนตัวคลุมมิดชิดด้วยเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีขาวราวหิมะ หมวกเสื้อคลุมถึงมาปกปิดศีรษะ เห็นเพียงคิ้วหน้าขาวเนียน ดวงตาประหนึ่งมุกสีนิลทอดมองมาทางเอ๋อหลันเฟิงจาก

ไกลๆ

ท่ามกลางหิมะสีขาวโพลน ใบหน้าหนึ่งแจ่มชัดเต็มสายตาเอ่อหล่นเฟิง
เขาเก็บศรจินเหอขึ้นมา พิษกระพือมน้ำน้ำถูกทำให้เจือจางลงโดยสมบูรณ
สีเขียวจางหลายสายไหลลงไปตามสายน้ำ

ชายร่างใหญ่เฝ้าเปยหรงผู้หนึ่งเดินออกมาจากขบวนรอมองศรจินเหอ
ในมือเอ่อหล่นเฟิง จากนั้นก็มองหุนต้าเออร์ผู้ยังคงคุกเข่าร้องไห้หวอนอยู่กับพื้น
ทันใดนั้นก็โกรธเกรี้ยว

"หุนต้าเออร์!!!"

นี่คือขบวนรอกู้กันจิ้นเยวี่ผู้เป็นองค์ประกันตัวอวี่ที่มุ่งหน้าไปยัง
เมืองหลวงของเปยหรง ขณะพักผอนอยู่ตรงเนินเขา ไปหนึ่งแม่ทัพผู้ติดตามคุ้มกัน
องค์ประกันบังเอิญเห็นเด็กหนุ่มถูกเหยียดหยามจึงรีบลงมือช่วยเหลือ บังเอิญ
ยิ่งที่หุนต้าเออร์เป็นบุตรชายของแม่ทัพผู้บัญชาการกองพลพิทักษ์เปยหรง

เอ่อหล่นเฟิงนั่งขัดสมาธิอยู่ในรถม้า ตลบม่านรอมองไปด้านนอก
หุนต้าเออร์คุกเข่าไหลล้นอยู่ตรงหน้าบิดา แม่ทัพผู้โอบกอดศรจินเหอ ท่าทางดูร้าย
ประหนึ่งจะแทงร่างเขาให้เป็นรูพรุน

"เจ้ากล้าได้อย่างไร!" แม่ทัพผู้คำราม "เจ้ากล้าแตะต้องศรจินเหอของข้า
ได้อย่างไร!"

หุนต้าเออร์ร้องไห้โฮ

เอ่อหล่นเฟิงอดกลั้นไม่ไหวจึงหัวเราะลั่น การหัวเราะนี้ดังรั้งแผดตรงไป
กับแผ่นหลัง จับพลันเขาก็เจ็บจนแยกเขี้ยวยิงฟัน ย่นคอทันที เลือดท่อนบนกับ
กางเกงชั้นนอกของเขาล้วนถูกพวกหุนต้าเออร์รดออก เขาสวมเพียงกางเกง
ตัวในสีขาวกับรองเท้าหุ้มข้อหนังสีเือก ร่างกายท่อนบนเปลือยเปล่าเผยให้เห็น
กล้ามเนื้อบางสวย ทว่าบนแผ่นหลังกลับปรากฏเป็นรอยแฉี่สีเลือด การแต่งกาย
ของเอ่อหล่นเฟิงต่างไปจากชนชั้นสูงร่ำรวยอย่างพวกหุนต้าเออร์ บนเอว
ที่รัดด้วยเข็มขัดซึ่งถักมือแบบหยาบๆ มีมีดเล่มเล็กแหว่งไกวอยู่

จิ้นเยวี่พิจารณาเอ่อหล่นเฟิง แล้วเอ่ยเสียงเบา "หลังเจ้ามีเลือดไหล"

ไปหนีค้ายาจีนช่วงซึ่งเป็นยาที่ใช้รักษาบาดแผลที่เกิดจากอาวุธโดยเฉพาะ
ออกมา พูดกับเด็กหนุ่ม "หมอบลง"

เอ๋อหลันฟังไม่ยินยอมแสดงความอ่อนแอต่อหน้าเด็กหนุ่มแปลกหน้า
เขาจึงเป็นอนหน้า "ข้าไม่เจิบ ข้าไม่ต้องการยาประหลาดนี้..." ฟังขาดคำ
หญิงสาวก็กดไหล่เขาและใส่ยาให้โดยไม่ยอมฟังคำอธิบายใดๆ

แรงมือของนางไม่เบา เอ๋อหลันฟังเจ็บจนตัวสั่น ดิ้นก็ไม่หลุด อีกทั้งยัง
ไม่ยอมแสดงความอ่อนแอต่อหน้าเด็กหนุ่มแปลกหน้าจึงได้แต่ขบกรามแน่น
ไม่ร้องออกมา

มือจีนเยวี่ยกมือน้ำร้อน* นิ่งจ้องมองเอ๋อหลันฟังที่หน้าตาเหยงเนิ่นนาน
คล้ายจะทอดถอนใจ ในคำพูดมีความสุขุมอันไม่เข้ากับอายุหลายส่วน

"พวกเราถึงที่ใดแล้ว" เขาถามเสียงเบา

"ภายในเขตของเผ่าเยี่ยไถ" ไปหนีขานตอบ "เยี่ยไถเป็นเผ่าทางใต้สุดของ
เป่ยหวง จากตรงนี้ห่างจากเป่ยตูเป็นระยะทางครึ่งเดือน"

ภายในรถเจียบไปชั่วขณะหนึ่ง เอ๋อหลันฟังกลอกตาลอบข้าเลื่องมอง
จีนเยวี่

นิ้วมือจีนเยวี่เล็กมูมหนึ่งข้อม่านหน้าต่าง เขามองออกไปนอกกร
เจียบๆ ทั้งท้องฟ้า ผืนดิน และกระโจม ละอองหิมะโปรยปรายกระจัดกระจาย
ม่านตาสีดำของเด็กหนุ่มสะท้อนภาพปุยหิมะที่ปลิวว่อน หลังจากนั้นครู่หนึ่ง
ก็ผินหน้ามองเอ๋อหลันฟังแล้วเอ่ยถาม "เสื้อผ้าเจ้าเล่า ไม่หนาวหรือ"

ไปหูเอ๋อหลันฟังร้อนผ่าวเล็กน้อย คล้ายฟังตระหนกได้ว่ายามนี้ตนเอง
ไร้เสื้อผ้าคลุมกายช่างน่าอับอายยิ่ง จึงทำที่ไม่สนใจคำถามของจีนเยวี่ ได้กลับ
อย่างดูร้ายไปหนึ่งประโยค "ทาเสร็จหรือยัง ข้าจะไปแล้ว"

ไปหนีหัวเราะพรีด "ไปเถอะ"

เห็นเอ๋อหลันฟังยังคงทำหน้าตาดี๋อรั้นดุดัน จีนเยวี่จึงไม่ถามสิ่งใดอีก
เขาปลดเสื้อคลุมขนจิ้งจอกบนร่างยื่นส่งให้เด็กหนุ่มแปลกหน้า

* เดาน้ำร้อน คือเครื่องใช้สำหรับให้ความอบอุ่น มักทำจากสำริด ตีบุก กระเบื้อง มีทรงกลมแบน ปากเล็ก ปิด
ด้วยฝาเกลียว โดยจะเทน้ำร้อนใส่ไว้ด้านในสำหรับอุ่นมือ อุ่นเท้า หรืออุ่นเตียง

"แดนเหนืออากาศหนาวเย็น" เขาเอ่ยอย่างแผ่วเบา "เจ้าตัวเปื่อยเปล่า จะกลับบ้านอย่างไร สวมไว้เถิด สวมไว้หนึ่งเค่อ* ก็คืออุ่นมากขึ้นหนึ่งเค่อ"

เสื้อคลุมขนจิ้งจอกขาวสะอาดนุ่มลื่น ทว่าเฮ้อหลั่นเฟิงกลับไม่รับ

จิ้นเยวี่เอ่ยอย่างจริงจังที่สุด "หากเจ้าไม่ชอบ ข้ายังมีเสื้อคลุมหนังหมี อีกตัว"

ทว่าไปหนึ่งกลับไม่ยินยอม "คุณชาย เมืองหลวงเป่ยหรงหนาวเย็นยิ่งนัก"

"พอข้าถึงเป่ยตูก็ไม่สามารถเคลื่อนไหวตามอิสระได้อีก ตลอดทั้งวัน ได้แต่อยู่ขี้ในห้องเล็กๆ เท่านั้น" จิ้นเยวี่ดิ่งตัน "เขาต้องการมันมากกว่าข้า"

ทันใดนั้นเฮ้อหลั่นเฟิงก็แย่งเสื้อคลุมขนจิ้งจอกไป ก่อนจะกระโดดออกจาก ธรณียวี่ซึ่งคำขอบคุณและคำบอกลา ยามที่ไปหนึ่งเลิกม่านรถขึ้นนั้นเด็กหนุ่ม กว้างไปไกลลิบเสียแล้ว

แม่ทัพหู่ตะโกนเสียงดังให้พวกหุนต้าเอ๋อร์ไปส่งเฮ้อหลั่นเฟิงจนถึงบ้าน เด็กหนุ่มกลุ่มหนึ่งร้องตะโกนโหวกเหวก ชี้มาจากไปไกล ในสายลมแว่วเสียง ต่ำทอกันระหว่างเฮ้อหลั่นเฟิงกับหุนต้าเอ๋อร์ดังมาเลือนราง

"...ชาวเป่ยหรงเข้ากับผู้อื่นยากเช่นนี้หมดหรือ" จิ้นเยวี่ถามเสียงเบา

ไปหนึ่งนำเสื้อคลุมหนังหมีมาคลุมบนร่างเขา พร้อมทั้งจัดเส้นผมให้ "ข้ากลับรู้สึกว่าคุณนี่ดีกว่านี่หว่าวันนี้ฉันน่าจะสนใจ ได้ยินว่าชาวเป่ยหรงพูดจา โผงผาง ปิดบังไม่เก่ง ไฉนเขาถึงได้ดูแปลกพิกลเช่นนี้"

จิ้นเยวี่หัวเราะอยู่ครู่หนึ่ง ยามอำปากอีกครั้งก็จลอยเล็กน้อย "ข้าได้ยิน คนในวังบอกว่าเป็นองค์ประกันต้องสิ้นลมที่เป่ยหรง กลับไปไม่ได้แล้ว"

ไปหนึ่งเอ่ยสวน "ผู้ใดกล่าว ข้าจะตัดลิ้นผู้นั้นเสีย"

จิ้นเยวี่เงยหน้ามองนาง อยากได้รับคำยืนยันมากกว่านี้ "ท่านพ่อจะมา รับข้าจริงๆ หรือ"

หญิงสาวกล่าวเสียงอ่อนโยน "แม่ทัพจงเงา** เคยหลอกเจ้าเมื่อใด เวลานี้ จินเซียงรุกราชชายแดน แม่ทัพนำทหารออกสู้รบ เป็นการสร้างคุณูปการให้แก่

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีน 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

** แม่ทัพจงเงา หมายถึงแม่ทัพผู้รักดี

บ้านเมือง หลังได้รับชัยชนะกลับมารายงาน เขาจะต้องมารับเจ้าหน้าที่แน่นอน"

จิ้นเยวี่เคยได้ยินบิดากล่าวว่าเป่ยหรงกับจิ้นเซียงเป็นเสื้อสองตัวซึ่ง
จ้องหาโอกาสอยู่ข้างๆ ยามใดที่อำนาจตัวอ่อนแออีกอันตรายยิ่ง เขาได้แต่
พยักหน้าอย่างเงิบงัน

ไปหนีเดือนสติ "คำพูดและการกระทำของเจ้าล้วนเกี่ยวข้องกับเกียรติยศ
ของตัวอวี๋ หากคิดถึงบ้านก็แค่เอ่ยกับข้า แต่ห้ามร้องไห้อีก"

จิ้นเยวี่นั่งตัวตรง สองมือสอดอยู่ในแขนเสื้อ กล่าวเสียงแผ่วเบา
"ท่านแม่ทัพวางใจเถิด จิ้นเยวี่เข้าใจ"

เขาหน้าตาแดงตามหล่อเหลา เวลาไม่กล่าววจาตูดล้ายรูปสลักหยก
อันวิจิตรที่ถูกขัดเงา ทั้งสันจมูกโด่ง คิ้วยาวดุจดาบ ทว่าในแวตตาไม่เห็น
ความอ่อนโยนแม้แต่น้อย

ไปหนีเห็นท่าทางเช่นนี้ของเด็กหนุ่มก็ปวดใจอยู่หลายส่วน นางล้วง
ห่อกระดาษออกจากอกเสื้อประหนึ่งเล่นกล "ที่ข้ายังมีลูกกวาดสิงโตที่ฟูเหริน*
ให้พกติดมา จะกินหรือไม่"

ท้ายที่สุดจิ้นเยวี่ก็อายุเพียงสิบห้าสิบหกปี เขาเบิกบานขึ้นทันที "ยังมี
อิงเถา** เชื้ออมหรือไม่"

ไปหนีเปิดห่อกระดาษ เผยให้เห็นลูกกวาดซึ่งปั้นเป็นทรงสิงโตตัวน้อย
ขณะตอบ "อิงเถาเชื่อมถูกเจ้ากินหมดไปเมื่อห้าวันก่อน ด้านในลูกกวาดสิงโต
ชิ้นนี้เต็มนมวัวกับวุ้นนมเอาไว้ เป็นบรรณาการจากชวนจง*** ที่ฟูเหรินได้มา
อย่างยากลำบาก"

จิ้นเยวี่แบ่งลูกกวาดสิงโตกินกับนาง "อิงเถาเชื่อมที่ท่านแม่ทำไม่รู้ใส่
น้ำตาลอะไร ร่อยเป็นหนึ่งในได้หัล้าเลย"

ภายในรถบ่อจั่นจิ้นเยวี่ถึงกับหลงลืมเส้นทางโคลงเคลงกับหิมะ
ด้านนอกซึ่งตกหนักขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งเด็กหนุ่มชาวเป่ยหรงที่เมื่อครู่เขาไม่ได้
ถามชื่อแซ่ก็ยังเลิกละใจ กลับพูดคุยถึงเรื่องงานฝีมือต่างๆ ของมารดา กับ

* ฟูเหริน หรือฮูหนิน หมายถึงภรรยาเอง

** อิงเถา หมายถึงเชอร์รี่

*** ชวนจง หมายถึงพื้นที่ราบลุ่มตอนกลางของเสฉวน

ไปเหนืออย่างร่าเริงมีความสุข

ขณะนี้ที่เมืองหลวงเป่ยหรงหิมะซึ่งตกหนักได้หยุดลงแล้ว ทั้งในและนอกเมืองศิลาเจียบสดัด เสียงคนเบาบาง มีเพียงเปลวไฟนรันดรบนหอสู่กลางวังหลวงซึ่งยังคงลุกไหม้ไม่ดับมอด

เชอลี่หลวงจวิน* ผู้รับผิดชอบส่งข่าวขี่ม้าพุ่งเข้าประตูเมืองพร้อมแสดงป้ายทองในมือ เป็นรายงานข่าวด่วนทางทหารซึ่งส่งมาจากชายแดน บนถนนหลักใจกลางเมืองหลวงพลันจุดควันดำหลายสาย เมื่อแต่ละด้านมองเห็นควันดำก็รู้ว่ามีรายงานด่วนทางทหารถ่ายทอดมา จึงพากันปล่อยให้ผ่านเข้าไป

นายกองซึ่งสวมเกราะเงินเป่ยหรงตามติดอยู่ด้านหลังเชอลี่หลวงจวิน ห้อยตะปิงม้าเข้าไปในเมืองประหนึ่งสายลม

ในโถงหารีอราชกร มีขุนนางกำลังรายงานสถานการณ์ขององค์ประกันตัวอู่กับเป่ยหรงเทียนจวิน "องค์ประกันเข้าสู่เขตเผ่าเยี่ยไถแล้ว ขณะนี้แม่ทัพที่กำลังคุ้มกันพะยะคะ"

"เป็นเด็กเซินไค" เป่ยหรงเทียนจวินเอ่ยถาม "คล้ายจิ้นหมิงจ้าวหรือไม่"

เสนาบดีอดหัวเราะไม่ได้ "เด็กนั้นร่างกายเล็กจ้อย สุขภาพเรียวร้อยไม่คล้ายบิดาเขาเลยสักนิด"

เป่ยหรงเทียนจวินหัวเราะเสียงดังลั่นทันที ดวงตาเปล่งประกายหนาวเยือกเย็นชา "ในราชสำนักตัวอู่ไม่รู้จักร้อยปีถึงจะปรากฏแม่ทัพมากความสามารถเช่นจิ้นหมิงจ้าว!"

เวลานี้เองด้านล่างห้องโถงก็มีคนมารายงาน สารรายงานด่วนทางทหารมาถึงแล้ว นายกองสาวทำก้าวยาวๆ เข้ามาในโถงหารีอราชกรพร้อมส่งมอบจดหมายในมือ เป่ยหรงเทียนจวินกางออกดู ฉบับลั่นสีหน้าก็แปรเปลี่ยนหลังนั่งงั้นเนิ่นนานก็ถอนหายใจยาว

"จิ้นหมิงจ้าว..." เขากล่าวเสียงเบาอย่างเคร่งขรึม "สิ้นชีพในการรบแล้ว"

หลังชั่วพริบตาอันเจียบสดัดที่กระทั้งเข็มตักยังได้ยืนผ่านพ้นไป ในโถง

* เชอลี่หลวงจวิน หมายถึงตำแหน่งผู้ส่งสารในสมัยราชวงศ์ซ่ง

หาหรือราชการก็มีเสียงดังอื้ออึง

จิ้นหมิงจ้าวแม่ทัพจงเจาแห่งต้าอวี่ เป็นแม่ทัพผู้องอาจห้าวหาญที่สุด ตั้งแต่เริ่มรัชสมัยต้าอวี่ เขาบัญชาการกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ มายี่สิบกว่าปี ไม่เคยรบแพ้สักสมรภูมิ สกัต์จิ้นเซียงไว้นอกด่านไปเรื่อยตรง ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือได้มาตลอด

หลายปีก่อนกองทัพหลักของเป่ย์หรงเคยจ้องหาโอกาสเคลื่อนไหว ฮ่องเต้ต้าอวี่รีบโยกย้ายจิ้นหมิงจ้าวซึ่งรักษาการณ์อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือ มาয়ั้งกองพลพิทักษ์ชายแดนเหนือ ชาวเป่ย์หรงเคยตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ให้แก่ แม่ทัพจงเจาผู้น้อยอย่างราบคาบมาก่อน ท่ามกลางขุนนางและแม่ทัพของเป่ย์หรง ผู้ซึ่งเคยเห็นจิ้นหมิงจ้าวมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย แต่กระนั้นไม่ว่าผู้ใดล่วงเคย ได้ยินนามของแม่ทัพผู้นี้ ชาวการเสียชีวิตนั้นมาอย่างกะทันหัน พาให้ผู้คนต่าง ตื่นตะลึง

"เสียชีวิตได้เช่นไร" เป่ย์หรงเทียนจวินที่ได้สติกกลับมาถามนายกองหนุ่ม ผู้นั้น

"จิ้นหมิงจ้าวสิ้นชีพที่ด่านไปเซวี่" นายกองผู้นั้นก้มหน้างูต "ถูกกระบี่แทง เข้าใส่ตรงอกซ้ายจนถึงแก่ชีวิต สิ้นใจทันทีในสนามรบ ทหารม้าคะนองเมฆา แปรผันนายไต้บั้งคับบัญชาจิ้นหมิงจ้าวไม่มีผู้ใดรอดกลับมา กองพลพิทักษ์ ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือเสียชีวิตหลายหมื่น ด่านไปเซวี่ใกล้จะรักษาไว้ ไม่อยู่แล้วพะยะค่ะ"

หวางคิ้วเป่ย์หรงเทียนจวินฉายแววเสียตายอย่างยิ่ง เจียบจันอยู่นาน ถึงเอ่ยถาม "เจ้ามีนามว่าอะไร"

นายกองหนุ่มผู้นั้นรีบตอบ "เฮ้อหลันจิ้นอิงแห่งค่ายเย่ไถพะยะค่ะ!"

เป่ย์หรงเทียนจวินกล่าวอย่างเฉยชา "จิ้นหมิงจ้าวสิ้นแล้ว ต้าอวี่ก็ไม่มี ผู้ใดให้เป่ย์หรงเราหวาดหวั่นอีกต่อไป ไม่ต้องรักษาสัญญาพันธมิตรฝังใจ* องค์ประกันผู้นั้นก็ไม่จำเป็นต้องเก็บไว้อีก เฮ้อหลันจิ้นอิง เจ้ากลับไปจัดการที่ เย่ไถเสียเถิด"

* ฝังใจ ตั้งอยู่ในเขตหลังหลัง เมืองหย่งโจว มณฑลหูหนาน เป็นจุดบรรจบของแม่น้ำเซียวและแม่น้ำเซียง

บทที่ 2

เนือตากแห้ง

ในห้วงฝันเต็มไปด้วยหิมะมืดฟ้ามัวดิน จิ้นเยวี่ยหนาวจนสั่นสะท้าน ยามสะดุ้งตื่นจากฝันก็แทบจะขดตัวเป็นก้อนกลมในรถม้า

ด้านนอกรถมืดสนิท ไปหนีไม่อยู่ข้างกาย ขบวนรถหลุดหน้าไปอย่าง เชื่องช้าท่ามกลางพายุหิมะ ด้วยความหวาดกลัวเด็กหนุ่มจึงรีบผลักประตูไม้ฉลุ ร้องเรียกเสียงดัง "ไปหนี!"

ไปหนีอยู่บนหลังม้า ขานรับพลางควมม้าเข้ามาหา

เดิมทีขบวนรถตัดสินใจจะตั้งค่ายพักแรมอยู่ที่เดิม ทว่าพายุหิมะเปลี่ยนจาก ตกปรอยๆ เป็นโหมกระหน่ำ แม่ทัพพู่จึงแนะนำให้ไปหยุดพักที่ค่ายเย่ไถซึ่ง อยู่ไม่ไกล รอหลังหิมะตกหนักผ่านพ้นค่อยมุ่งหน้าไปยังเป่ยตูต่อ

"ไม่ต้องกลัว ข้าอยู่นี่" ไปหนีกว่า "แม่ทัพพู่จะพาพวกเราไปยังค่ายเย่ไถ อยู่ข้างหน้าไม่ไกลจากนี้นัก"

จิ้นเยวี่ยหุดตัวกลับเข้าไปในรถ ปิดประตูไม้ฉลุแน่น ท่ามกลางราตรี อันมืดมิดมีเสียงม้าร้องและเสียงสายลมหวีดหวิวค่อยๆ หลังไหลเข้ามาในหู เขาไม่รู้สึกรังเกียจจนจึงห่มเสื้อคลุมหนังหมิ่นั่งอยู่ในรถ อดหวนคิดเรื่องที่เหลียงจิง ขึ้นมาไม่ได้

นับแต่แคว้นต้าอวี่สร้างราชวงศ์ตั้งเมืองหลวงที่เหลียงจิงก็เป็นเวลา แปดสิบกว่าปีแล้ว

จิ้นเยวี่ยเกิดที่เมืองเพิงหูอันเป็นที่ตั้งของกองบัญชาการกองพลพิทักษ์

ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ เมื่อครั้งอายุหกเจ็ดขวบ ส่องแต่มีราชโองการเรียกตัวบังคับให้เขากับมารดากลับเหลียงจิง หลังจากนั้นเขาก็ไม่มีโอกาสได้เดินทางไกลอีกเลย

จิ้นเยวี่ไม่ได้เป็นตัวประกันครั้งแรก ในอดีตเขากับมารดาต่างก็เป็นตัวประกันซึ่งบิดามอบเป็นหลักประกันต่อหน้าฮ่องเต้บัดนี้เขาเป็นองค์ประกันที่ต้าอวี่มอบเป็นหลักประกันให้แก่เป่ย์หวง ถึงอย่างไรก็ได้แตกต่างกันมากนัก

เขาไม่ชอบวังหลวง

สมัยเยาว์วัยจิ้นเยวี่ได้ติดตามบิดามารดาเข้าวังหลวงไปพบฮ่องเต้ในช่วงเทศกาลปีใหม่ ให้ฮ่องเต้ถามไถ่เรื่องการเรียน ให้ฮ่องเต้พบกับพระสนมบิ๊บบักแก้ม ต่อให้ไม่มีความสุขก็ต้องยิ้มแย้มนำเอ็นดู เนื่องจากบิดามิฐานะเป็นผู้บัญชาการกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ อีกทั้งมารดายังเป็นองค์หญิงในฮ่องเต้องค์ก่อน ดังนั้นยามเหล่าขุนนางและชนที่เห็นจิ้นเยวี่ต่างก็ยิ้มแย้มพากันเข้ามาห้อมล้อมเขาไว้เป็นกลุ่มก้อนราวกับดอกเบญจมาศยักษ์สีทอง ไม่ตรึงจิตเช่นนั้นกลับทำให้รู้สึกขนลุกขนพอง

คราแรกเหล่าองค์ชายองค์หญิงในวังหลวงนึกว่าจิ้นเยวี่จะคล้ายคลึงกับจิ้นหมิงจ้าว ร่างกายของอาจ อุนิ่สยี่แข็งกร้าว ทว่าต่อมากลับค้นพบว่าเขาอ่อนแอไร้โรค ไม่แตกฉานวิชายุทธ์ เป็นเด็กหิวที่บ่ปล่อยเวลาเหม่อมองดอกชานฉา* ซึ่งปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็งได้นานเป็นครึ่งชั่วยาม**

พวกเขาจึงยังชอบหยอกล้อจิ้นเยวี่ บิ๊บนวดไบหน้าน้อยๆ เหมือนคลึงแป้งของเล่นแปลกใหม่และของกินล้ำค่าในวังหลวงมักจะถูกส่งมายังจวนสกุลจิ้นประหนึ่งสายน้ำไหล

จวนสกุลจิ้นอยู่ภายในเมืองเหลียงจิง เมื่อออกจากวังทางประตูจู่ชวี่มุ่งหน้าไปทางตะวันออกผ่านสะพานหมื่นใจแล้วเดินไปทางใต้เป็นเวลาครึ่งถ้วยชา*** ก็จะเป็นย่านชิงชู่หลี่ จวนสกุลจิ้นอยู่ตรงใจกลางย่านชิงชู่หลี่เป็นจวนไม่ใหญ่ไม่เล็กหลังหนึ่ง

* ดอกชานฉา หมายถึงดอกแต้วย หรือดอกซากุระหลากแดง เป็นไม้พุ่มมีดอก ดอกมีสีแดง ชมพู และสีขาว

** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

*** ครึ่งถ้วยชา เป็นหน่วยนับเวลาของจีน หนึ่งถ้วยชาเท่ากับเวลาประมาณ 15 นาที

จวนสกุลจันมีลานฝึกยุทธ์ ยามจันหมีงจ้าวไม่อยู่จวน ที่นั่นจะเป็น อาณาเขตของพี่สาวจันเยวีย จวนสกุลจันยังมีเณรศึกษา เชื่อเชิญอาจารย์ สอนพิเศษตามจวนผู้มีชื่อเสียงในเหลียงจิงมาสอน ผู้เล่าเรียนต่างก็เป็น บุตรชายราชเลขา บุตรสาวผู้บัญชาการทหารสูงสุด บางครั้งยังมีองค์ชาย องค์หญิงปลอมตัวปิดบังฐานะมาเรียนด้วยอีกคนสองคน

ขอเพียงอาจารย์สอนพิเศษกับองค์รัชโผลอ องค์ชายสองสามคนนี้ ก็จะนำเด็กกลุ่มหนึ่งเป็นกำแพงบึงมาถึงย่านชิงซูหลี่ ก็นั่งเล่นสนุกก่อนจะไป ตลอดทางจวนแมวเกลียดสุนัขชิงชิง

แน่นอนว่าหากเกิดเรื่องผู้ที่ถูกลงโทษมักจะเป็นจันเยวีย

กระนั้นจันเยวียกลับไม่โกรธอาจารย์สอนพิเศษตามจวนผู้นั้นแม้แต่น้อย แม้ชายชราจะดู ทว่ารักเขายัง ไม่เรียวฟาดบนฝ่ามือ วันรุ่งขึ้นก็จะนำของกินมา ปลอบเขาเสมอ ไม่ซาลาเปาดอกเหมยกับขนมก่วงหนาน* ก็หลี่จื่อ** ดอง อิงเถาเชื่อม หรือแปะก๊วยคั่ว เกล็ดคั่วร้อนวันฉุยห่ออยู่ในผ้าเช็ดหน้า เปิดออกตรงหน้าจันเยวียอย่างทะนุถนอม

จันเยวียรู้สึกแสบจุก จามหนึ่งที

ไปไหนเคาะหน้าต่าง "คุณชายหนาวหรือ"

"ไม่หนาว" เด็กหนุ่มหัดตัวเข้าไปในผ้าห่มนุ่มนึ่งกับเสื้อคลุม "ข้าจะนอน อีกลักพัก ท่านไม่ต้องกังวล"

เขาไม่รู้ว่าตนเองหลับไปตั้งแต่เมื่อใด รถม้าสายโคลงเคลง จันเยวีย กลับไปยังย่านชิงซูหลี่อีกครั้ง พี่สาวผู้กลับมาเยี่ยมเยียนบ้านนำขนมมากมาย พี่เขยแอบหิ้วน้ำบัวผสมสุรา คู่แฝดชายหญิงจวนราชเลขา ฟางซึ่งอยู่ข้างกัน ร้องเรียกเขาออกไปเล่นข้างนอกอยู่ตรงกำแพงบึง สนุกซึ่งพ่อบ้านเก็บมานอนหลับ อยู่ใต้พุ่มดอกไม้ มารดาสะพายตะกร้าสานไม้ไผ่ใบน้อยไว้สอยผลไม้อยู่ใน ลานเรือน ส่วนบิดา...จันเยวียไม่ได้ฝันเห็นจันหมีงจ้าว

เขาวิ่งออกจากประตูจวน กลับเห็นแต่ทุ่งกว้างเว้งว่าง ตรงที่ไกลแสนไกล

* ขนมก่วงหนาน หรือเรียกอีกอย่างว่าขนมดอกกุย เป็นขนมอบชนิดหนึ่ง ทำจากแป้ง งา น้ำผึ้ง และน้ำตาล ดอกกุยหรือดอกหอมหนึ่งลิ

** หลี่จื่อ หมายถึงลูกพลัม

มีร่างสูงใหญ่ยืนอยู่ ร่างนั้นสวมกระเบื้องมือถือกระบี่ยาว ร้องเรียกเขาเสียงดัง

'เยวี่เยอ์'

'ท่านพ่อ!' จิ้นเยวี่วิ่งถลาไปทางบิดา ทว่ากลับสะดุดหิมะล้มลง 'ท่านพ่อ! ท่านมารับข้าหรือ!'

บิดากลับไม่ตอบ เพียงร้องเรียกเขาซ้ำๆ ทั้งเจ็บปวดและอาวรณ จิ้นเยวี่ไม่สามารถลุกขึ้นจากพื้นหิมะ ได้แต่เปล่งเสียงร้องไห้โฮ

ยามตื่นมาครานี้เขาน้ำตาไหลอาบหน้า ขบวนการหยุดลงแล้ว จิ้นเยวี่ไต่ยีนด้านนอกมีเสียงผู้คนครึกครื้น แสงไฟวูบไหวผ่านไป เด็กหนุ่มเซ็ดใบหน้า ลวกๆ ทำใจให้กระปรี้กระเปร่า

นอกรถ กระโจมนกือบร้อยหลังตั้งเรียงรายอยู่บนทุ่งราบ แสงไฟสว่างไสว

ยามขบวนรถองค์ประกันต้าอวี่มาถึงค่ายเยื่อเถ เอ่อหลันเฟิงกำลังชักเสื้อคลุมขนจิ้งจอกอย่างเอาเป็นเอาตาย

หลังเขากลับบ้านและสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยถึงได้รู้ว่าด้านในเสื้อคลุมขนจิ้งจอกเปรอะเลือดของตนเอง จึงตั้งอกตั้งใจซักอยู่ครั้งก่อนวัน รอยเลือดสีแดงจางๆ ยังคงติดแน่นอยู่บนชั้นผ้าด้านในสีเทาอ่อนของเสื้อคลุมขนจิ้งจอกอย่างยากจะซักออก

เสียงคนด้านนอกดึงดูดความสนใจเอ่อหลันเฟิง เมื่อเด็กหนุ่มออกจากกระโจมนกือเห็นแม่ทัพหูกวักมือเรียกตนเองทันที

แม่ทัพหูกำลังหารือเรื่องการเตรียมกระโจมนกือที่พักกับไปหนี่ เขากวักมือเรียกเอ่อหลันเฟิงมาพลาบบอก "เจ้าเข้าใจภาษาฮั่นมาก ไปคุยเล่นเป็นเพื่อนเขาไป" ว่าพลาบรูนหลังเด็กหนุ่มเข้าไปในกระโจมนกือหลังเล็กด้านข้าง

ในกระโจมนกือมีแค่จิ้นเยวี่ผู้เดียว ท่ามกลางสายตาอาลัยอาวรณจิ้นเยวี่มองเห็นในนัยน์ตาสีดำสนิทดุจหมึกของเอ่อหลันเฟิงส่องประกายเหลือบเขียว เลื่อนรวางรากับนัยน์ตาหมาป่า

ทหารหลายนายเดินตามเข้ามา มีทั้งชาวเปยหรงและชาวต้าอวี่ พวกเขา

ยืนตัวตรงเรียงแถวแยกกันอยู่สองฝั่ง จ้องทั้งจีนเยวี่ทั้งเฮ้อหลันเฟิงเซมึง
เห็นเฮ้อหลันเฟิงดูหงุดหงิดทั้งยังยืนตัวตรงแน่นๆ จีนเยวี่ก็อดถามไม่ได้
"กินลูกกวาดหรือไม่"

เขาหยิบห่อกระดาษออกจากอกเสื้อ ในนั้นยังเหลือลูกกวาดสิงโตอยู่
สามชิ้น

เฮ้อหลันเฟิงลังเลครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ต้านทานกลิ่นหอมหวานของลูกกวาด
ไม่ไหว หยิบมาหนึ่งชิ้นอย่างระมัดระวัง ก่อนลูกกวาดสีชาวน้ำนมทรมองสิงโต
งามประณีตคล้ายอำพันอยู่หลายส่วน เขามองดูซ้ายขวา ก่อนจะเอาใส่ปาก
พลันเบิกตากว้าง

จีนเยวี่แยมยิ้มทันที "อร่อยละสิ"

เฮ้อหลันเฟิงไม่เคยกินของดีเช่นนี้มาก่อน เขามอมพลางลิ้มรสอย่าง
ละเอียดละไมด้วยความประหลาดใจ จีนเยวี่ก้าวไปหาพลางส่งให้อีกครั้ง
พยายามเป็นมิตรอย่างที่สุด "เจ้าเอาไปให้หมดเถิด"

เฮ้อหลันเฟิงฉีกกระดาษออกนำมาห่อลูกกวาดหนึ่งชิ้นใส่ในเสื้ออย่าง
ระมัดระวัง แล้วยืนตัวตรงแน่นๆอีกครั้ง

จีนเยวี่เพียงรู้สึกเบื่อหน่าย ลูกกวาดชิ้นสุดท้ายเขาก็เป็นผู้กินเสียเอง
เครื่องเรือนด้านในกระโจมเรียบง่าย เป็นที่พักชั่วคราวของทหารที่อยู่เเวร เขา
เดินหนึ่งรอบก็กลับมาข้างเฮ้อหลันเฟิง "เจ้าชื่ออะไร"

เฮ้อหลันเฟิงบอก จีนเยวี่ก็ถามเขาอีกว่าเขียนอย่างไร "ข้ารู้ตัวอักษร
เป่ยทรงไม่มาก เจ้าเขียนอักษรอันเป็นหรือไม่"

เฮ้อหลันเฟิงเขียนเบ๊ๆ เบี้ยวๆ บนพื้น ตัวอักษรแค่สามตัวแต่เขียนจน
กว้างเท่าสี่ตัว เขียนเสร็จก็รีบร้อนใช้เท้าปัดทิ้งไม่ให้จีนเยวี่มองมากไป

"ข้าชื่อจีนเยวี่" จีนเยวี่เองก็เขียนตัวอักษรบนพื้น

เฮ้อหลันเฟิงไม่รู้จัก จึงเอ่ยถามห้วนๆ "หมายความว่าอย่างไร"

จีนเยวี่ยลยิ้มบอก "จันทร์กระจางลอยขึ้นเหนือเทือกเขาเทียนซาน
กลางทะเลเมฆกว้างสุดสายตา"

เฮ้อหลันเฟิงตอบกลับ "ฟังไม่เข้าใจ"

จิ้นเยวี่ยอมแพ้ ยิ่งแน่ใจกับความคิดที่ว่าชาวเปยหรงนั้นคบหายาก ทั้งสองยืนที่โอ่วราจา ทหารหลายนายรอบๆ มองนิ่งเงียบงัน บรรยากาศในกระโจมอึดอัดน่าเบื่อหน่าย

เฮ้อหลันเฟิงไม่ยอมเอ่ยปาก จิ้นเยวี่เลยได้แต่ต้องเค้นสมองคิดหาหัวข้อสนทนามาผูกไมตรีกับเด็กหนุ่มชาวเปยหรงผู้นี้ "เจ้าเคยไปต้าอวี่หรือไม่"

เฮ้อหลันเฟิง "ข้าไม่ชอบต้าอวี่"

จิ้นเยวี่อยากมองตาเฮ้อหลันเฟิง ทว่าไม่กล้ามองอย่างโจ่งแจ้งนัก ได้แต่ฝืนสนทนากับเขาเพื่อหาเรื่องชวนคุย "เพราะเหตุใดเล่า"

เฮ้อหลันเฟิงไม่สนใจเขา เด็กหนุ่มก้าวร้าวๆ ออกจากกระโจม หลังจากนั้นครู่หนึ่งก็นำห่อผ้าขนาดเท่ากำปั้นกลับมาหยดใส่อกจิ้นเยวี่

จิ้นเยวี่ใจเต้น ในท้องว่างเปล่า

เขาได้กลิ่นเนื้อ!

"ชาวเปยหรงไม่ติดค้างชาวต้าอวี่ นี่คือนี้อตากแห้งบ้านข้า กินเสีย"

จิ้นเยวี่หิวจริงๆ เนื้อตากแห้งสดใหม่อร่อยเนื้อแน่น แม้จะเคี้ยวจนปวดแก้มก็ยังคงกินอย่างแสนเบิกบาน เขาคลี่ยิ้มให้เฮ้อหลันเฟิงซึ่งรีบเบนสายตาหลบ

จิ้นเยวี่กินไปถามไป "เจ้าไม่ชอบชาวต้าอวี่?"

เฮ้อหลันเฟิงตอบ "ข้าเป็นชาวเปยหรง ชาวเปยหรงยอมไม่ชอบชาวต้าอวี่"

ปากจิ้นเยวี่ไม่หยุดเคี้ยว "แต่เจ้าเฟิงจะกินลูกกวาดสิงโตของชาวต้าอวี่"

เฮ้อหลันเฟิง "...!"

จิ้นเยวี่เห็นสีหน้าเขาก็อดหัวเราะเสียงดังไม่ได้ เมื่อไปหนีเลิกละกระโจมเดินเข้ามาก็นั่งงันไปเล็กน้อยอย่างห้ามไม่อยู่

แม่ทัพพบกับนางจัดเตรียมกระโจมที่พักของจิ้นเยวี่เรียบร้อยแล้ว เขาเลยจำต้องบอกลาเฮ้อหลันเฟิง ไปหนีถามเขาว่าหาสหายได้แล้วหรือไม่ เด็กหนุ่มครุ่นคิดหลายตลบจึงถามกลับ "นับด้วยหรือ"

ครู่เดียวเขาก็เอ่ยอีกว่า "พวกเราแค่พักอยู่ที่เฉียวไท่ช่วงหนึ่งมิใช่หรือ สุดท้ายก็ต้องไปเปยตู จะหาสหายได้หรือไม่ นั่นไม่สำคัญ"

เรื่องแปลกก็คือการหยุดพักนี้กลับหยุดถึงเจ็ดแปดวัน

หิมะตกหนักผ่านไปแล้ว ท้องนาเป็นสีฟ้าคราม ไปหนึ่ไปสอบถามแม่ทัพหลายครั้ง แม่ทัพเพียงบอกว่าหิมะสะสมปิดเส้นทาง ทำให้เดินทางยากลำบาก ยังต้องรออีกหลายวัน

ไปหนึ่คือๆ สังเกตเห็นความผิดปกติ ทหารด้าวี่ผู้อารักขาอยู่ในกระโจมของจิ้นเยวี่ยั้งตั้งเครียด คนเข้าออกล้วนตรวจสอบอย่างเข้มงวด จิ้นเยวี่ยั้งไม่อยู่ห่างจากสายตาไปหนึ่แม้แต่ครึ่งก้าว

ที่ราบฉือว้งหยวนคือทุ่งหญ้าทางตอนใต้สุดของเป่ย์หรง ถูกขนาบอยู่ระหว่างเทือกเขาสองลูกคือเทือกเขาคู่ตู๋หลินกับเทือกเขาอิงหลง สภาพอากาศไม่นับว่าหนาวเหน็บนัก ช่วงสิ้นปีแม่น้ำลำธารแข็งตัวเป็นแผ่นน้ำแข็งหนา ทว่าได้ชั้นน้ำแข็งก็ยังคงมีสายน้ำไหลพร้อมกับปลาแหวกว่าย

หลังหิมะหยุดตก เด็กหนุ่มในเยวี่ไถ่ไม่มีสิ่งใดให้ทำก็มักจะขี่ม้าไปยังที่ราบฉือว้งหยวน ไม่ล่ากระต่ายก็ตีคลี หรือตกปลาในแม่น้ำน้ำแข็งเล่นกันอย่างสนุกสนาน

เฮ้อหลันเฟิงไม่สามารถเข้าร่วมกับพวกเขาได้ หนึ่งเพราะเด็กหนุ่มมีความบาดหมางมากมายนับกับคนพวกนั้น สองเพราะเขาไม่มีม้า

บิดาเขาเป็นชาวเผ่าเกาซิน ร้อนเร่พเนจรจากอีกด้านของเทือกเขาคู่ตู๋หลินมายังเยวี่ไถ่ ระหว่างทางได้พบและพานักดนตรีสาวตาบอดชาวต้าอวี่นางหนึ่งร่วมทางมาด้วย แม้นักดนตรีสาวตามีตาบอด ทว่าสันตติการขับร้องเพลงยังชาวเกาซินชำนาญการดักจับล่าสัตว์ ทั้งสองหยุดอยู่ที่เยวี่ไถ่สิบกว่าปี หลังล่องลပ်ไปก็เหลือบุตรไว้สามคน แพะผอมแห่งหนึ่ง รวมทั้งบ้านซึ่งมีผนังสี่ด้าน

พี่ชายคนโตของเฮ้อหลันเฟิงปรารถนาจะเข้าร่วมกองทัพตั้งแต่ยังเล็ก ทว่าผู้เข้าร่วมกองทัพเป่ย์หรงต้องเตรียมม้ามาเอง เนื่องจากไม่มีม้าสำหรับขี่ เขาจึงไม่ถูกรับเลือกหลายครั้งหลายหน

เฮ้อหลันเฟิงกับพี่ชายคนโตล้วนถึงวัยที่สามารถพูดเรื่องแต่งงานได้แล้ว ทว่าด้วยบ้านยากจนข้นแค้นจนเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว อีกทั้งทั้งสองยังมีดวงตา

หมาป่า สตรีดีๆ ของเย้ยไถจึงล้วนไม่กล้ามาพบหน้า แม่ทัพผู้คิดจะเป็นพ่อสื่อให้พี่ชายคนโต พอเอ่ยชื่อผู้อื่นก็รีบกล่าวฉีกหน้าทันทีว่า 'รู้ๆ ครอบครัวยุคใหม่ กระทั่งม้าสักตัวครอบครัวยุคใหม่'

เฮ้อหลันเฟิงไม่มีวันบอกเรื่องราวเหล่านี้กับจิ้นเยวี่ แม้เขาจะไตร่ตรองอยู่รอบกระโถมของเด็กหนุ่มชาวต้าอวี่บ่อยครั้ง ทว่าก็พูดคุยกับจิ้นเยวี่น้อยมาก

กระนั้นจิ้นเยวี่กลับคุยเล่นกับจ้าวจ้าวน้องสาวอายุเจ็ดแปดขวบของเขาอย่างมีความสุข

จ้าวจ้าวเคยชิมลูกกวาดสิงโตที่เฮ้อหลันเฟิงนำกลับบ้าน นางตัดใจกินจนหมดไม่หลง เวลาอยากกินก็จะหยิบออกมาเลียทีหนึ่ง จิ้นเยวี่เห็นแล้วปวดใจจึงมอบสลีตาดกัณฑ์ให้นางกำใหญ่ ด้วยเหตุนี้จ้าวจ้าวจึงรักบ้านรวมถึงอีกาบนบ้าน* วังแจ๋นมาพูดคุยกับเด็กหนุ่มชาวต้าอวี่ทุกวัน นางอายุยังน้อยปากไม่มีหุ่ยตุ๋ต สะดวกให้จิ้นเยวี่สอบถามเรื่องราวเป็นอย่างยิ่ง

"ในบ้านพวกเรา ข้าสำคัญที่สุด" จ้าวจ้าวกินสลีตาดกัณฑ์พลางเล่าไปด้วย "ถัดมาคือแพะ ถัดมาคือพี่ใหญ่ สุดท้ายถึงจะเป็นพี่รอง..."

เฮ้อหลันเฟิงปิดปากจ้าวจ้าว

"ข้าไม่เคยเห็นพี่ใหญ่เจ้าเลย" จิ้นเยวี่พูด

"แม่ทัพหนูให้ม้าเขาหนึ่งตัว เขาไปรบแล้ว!" จ้าวจ้าวถอนหายใจจากการปิดปากของเฮ้อหลันเฟิง ตอบเสียงดัง

จิ้นเยวี่ตะลึงไปเล็กน้อย

ต้าอวี่กับเป่ยหรงสู้รบกันมาหลายสิบปี เนื่องจากเจ้อเวิง เป่ยหรงเพี้ยนจวิน ผู้สืบทอดตำแหน่งองค์ใหม่ยังอยู่กับการปราบปรามความขัดแย้งระหว่างชนเผ่าต่างๆ ชายแดนระหว่างสองแคว้นจึงอยู่ในสภาวะสงบศึกชั่วคราว ก่อนหน้านั้นไม่นานเป่ยหรงกับต้าอวี่ได้ลงนามในสัญญาพันธมิตรที่เมืองผิงโจ้ว ต้าอวี่ตัดเมืองสามแห่งให้เป่ยหรง ทุกปีจะมอบผ้าไหมหนึ่งแสนผืนเพื่อแลกเปลี่ยนกับเครื่องมือเหล็กและวิชาหลอมเหล็กจากเป่ยหรง อีกทั้งเพื่อแสดงความจริงใจ ต้าอวี่ยังได้ส่งองค์ประกันมายังเป่ยหรง

* รักบ้านรวมถึงอีกาบนบ้าน หมายถึงเมื่อรักใคร่แล้ว ต้องรักสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคนคนนั้นด้วย

หมายความว่าเป่ยหวังกับจินเซียงเปิดศึกกันเช่นนั้นหรือ แต่จินเซียงกำลังคุมเชิงกับตัวอวี่อยู่ไม่ไกลด่าไปเซวี่ น่าจะแบ่งความสนใจมารับมือกับเป่ยหวังไม่ได้

จินเซียงนำเรื่องนี้ไปบอกไปหนี หญิงสาวสีหน้าเป็นกังวลทว่ากลับไม่อธิบาย

"ต้องเกิดเรื่องไม่คาดฝันแน่ พวกเราถึงได้ถูกกักอยู่ที่นี่" ขุนนางหลายคนผู้ไม่มีความคิดเห็นเป็นของตนเองโวยวายไม่หยุดอยู่ในกระโถมชวนให้ปวดเศียรเวียนเกล้า

ไปหนีกำชับจินเซียง "สหายชาวเป่ยหวังผู้นั้นของเจ้า หากไม่จำเป็นพยายามอย่าเข้าใกล้"

จินเซียงอธิบาย "เฮ้อหลันเฟิงไม่ชอบชาวตัวอวี่ และก็ไม่ได้คิดจะเป็นสหายกับข้า"

"เช่นนั้นหรือ" ไปหนีจัดเสื่อผ้าให้เขา คลีอี้มบอก "แต่เขามาหาเจ้าทุกวัน" อีกด้านหนึ่งของค่าย เฮ้อหลันเฟิงกับจั่วจั่วมองเห็นอาซาเป่ยหวังสีดำคุ่นตาตัวหนึ่งตรงประตูกระโถมที่พิกตน

จั่วจั่วเล็กม่านกระโถม "พี่ใหญ่!"

เฮ้อหลันจินอิงกำลังถอดชุดเกราะ ครู่เดียวก็ถูกจั่วจั่วโผล่เข้าใส่เต็มรัก เขาหัวเราะฮาๆ เสียงดัง ทางแขนทอดนางไว้ในอ้อมแขน

"เหตุใดท่านกลับมาแล้วล่ะ! รีบจบแล้วหรือ!" เฮ้อหลันเฟิงคว้าคอเสื้อเขาพลางกวาดมองซ้ายขวา "บาดเจ็บหรือไม่ สร้างความดีความชอบแล้วหรือไม่...เหตุใดท่านจึงแต่งตัวเช่นนี้เล่า"

ตอนเฮ้อหลันจินอิงจากบ้านไปร่วมรบเขาเป็นเพียงทหารธรรมดาคนหนึ่ง ของกองทัพเป่ยหวัง ไม่เจอกันหลายเดือน กลับสวมเกราะเหล็กสีเงินของนายกองเสียแล้ว

เฮ้อหลันจินอิงคลีอี้มพลางขยี้ผมเฮ้อหลันเฟิง "รีบใกล้จบแล้ว ข้าล่วงหน้ากลับมาก่อน เพราะมีธุระบางอย่างต้องจัดการ"

เฮ้อหลันเฟิงตอบสนองง่วงไฉย "เกี่ยวกับองค์ประกันตัวอวี่?"

บทที่ 3

ข่าวร้าย

จิ้นเยวี่หลับไปได้ไม่นานก็ถูกไปหนึ่งปลุก นางรีบสวมกระצהให้เด็กหนุ่ม
ทั้งยังให้เขาสวมเสื้อคลุม

มีคนเข้ามาใกล้ประตูกระโจม ฝ่าเท้ามั่นคงทรงพลัง น้ำเสียงทุ้มต่ำ
"เฮ้อหลันจิ้นอิงนายกองเป่ยหวง ขอเข้าพบองค์ประกัน"

ผู้มาสูงแปดจื่อ* ร่างกายสูงใหญ่กำยำ ผมยวสสีน้ำตาลเข้มหรีวรอบไว้
ตรงท้ายทอย นัยน์ตาดูดึน ดวงตาทั้งคู่เป็นนัยน์ตาดำหมาป่าสีดำเหลือบเขียว
เหมือนกับเฮ้อหลันเพิง

เฮ้อหลันจิ้นอิงพิจารณาจิ้นเยวี่โดยละเอียด เด็กหนุ่มเบื่องหน้ายื่น
สอดมือไว้ในแขนเสื้อ หลังตั้งตรง ในสีหน้าสงบเยือกเย็นมีความตึงเครียด
หลายส่วน แม้อายุเพียงสิบกว่าปีกลับไม่เห็นความขี้ขลาดตาขาวแม้แต่หน่อย

จิ้นเยวี่ไม่เคยเข้าร่วมในสนามรบ ทว่ากลับมีจิตวิญญาณซึ่งซ่อนเร้น
ความน่าเกรงขามเอาไว้

เฮ้อหลันจิ้นอิงย้ายสายตาไปไว้ที่ผนังกระโจมด้านหลังจิ้นเยวี่กับไปหนึ่ง
เขาไม่อยากจะมองเด็กหนุ่มเบื่องหน้ายามเอ่ยคำพูดเหล่านี้

"แม้ทัพลี้หมิงจ้าวฟ่ายแพ้สิ้นชีพในการรบที่ด่านไป่เซวี่เมื่อครั้งเดือนก่อน"

ชายหนุ่มพูดจบรวดเร็ว หยุดครู่หนึ่งแล้วค่อยก้มหน้ามองจิ้นเยวี่

* จื่อ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบัน
ยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'พูด'

ท่าที่จิ้นเยวี่ไม่ได้อยู่ในความคาดการณ์ของเขาเลยสักนิด เด็กหนุ่มมีสายตานิ่งจัน คล้ายฟังไม่เข้าใจ

เฮ้อหลันจิ้นอิงต้องทวนซ้ำอีกครั้ง จิ้นเยวี่จึงอ้าปากถาม "ทหารม้าคะนองเมฆาเล่า"

ทหารม้าคะนองเมฆาคือกองทหารม้าของกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นพลทหารชั้นเยี่ยมซึ่งผู้บัญชาการจิ้นหมิงจ้าวเป็นผู้ฝึกฝนมากับมือ ชื่อเสียงเกริกก้องเกรียงไกร แทบจะถูกมองเป็นร่างจำแลงของจิ้นหมิงจ้าว สามีกองไป๋หนีเป็นนายกองซึ่งหนุ่มที่สุดของทหารม้าคะนองเมฆาในกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือต่อต้านจิ้นเจียงครั้งนี้ เขาเองก็อยู่ในสนามรบด้วย

เฮ้อหลันจิ้นอิงตอบ "ทหารม้าคะนองเมฆาพิณาศย่อยยับทั้งกองทัพ"

ไป๋หนีชวนเซทันที

จิ้นเยวี่ขอบตาแดงเรื่อ นิ้วมือทั้งสิบบีบแน่นในแขนเสื้อ เด็กหนุ่มควบคุมร่างกายไม่ให้สั่นเทา เขาอยากเอ่ยปาก มารยาทซึ่งร่ำเรียนมาตั้งแต่ยังเด็ก บอกเขาว่าจะเสียมารยาทต่อหน้าเฮ้อหลันจิ้นอิงไม่ได้ เขาควรกล่าวขอบคุณควรขอบคุณที่เฮ้อหลันจิ้นอิงนำข่าวร้ายมาบอกพวกเขาอย่างสงบนิ่งเช่นนี้

ทว่าเขากลับพูดไม่ออกแม้แต่ประโยคเดียว จิ้นเยวี่กัดริมฝีปากล่างแน่น รสคาวของโลหิตเอ่อล้นอยู่ระหว่างฟัน

จนกระทั่งเฮ้อหลันจิ้นอิงจากไป เด็กหนุ่มถึงค่อยทรุดลงคุกเข่าอย่างไร้เรี่ยวแรง ไป๋หนีรีบเข้ามาประคองไหล่เขา

จิ้นเยวี่กำพรหมหนึ่งใต้เท้าแน่น กระดุกหลังมือปูดโปนออกมาเป็นรอยสีน้ำเงิน เขาไม่กล้าร้องไห้ ไม่กล้าเอ่ยถาม ทว่าสิ่งที่วนเวียนอยู่ในใจล้วนเป็นความฉงนสงสัย

"ไม่มีทาง ท่านพ่อกับทหารม้าคะนองเมฆา ไม่มีทางเกิดเรื่องเช่นนี้..." ท่ามกลางความมึนงงเขายังคิดจะปลอบโยนไป๋หนี ทว่าเมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นสีหน้าหญิงสาว อารมณ์ต่างๆ พลันพังทลาย เด็กหนุ่มเผลอเข้าไปโอบกอดนางแน่น ในที่สุดก็เปล่งเสียงสะอื้นออกมา

ข่าวร้ายเรื่องจิ้นหมิงจ้าวกับทหารม้าคะนองเมฆานั้นประหนึ่งค้อนยักษ์หลังจิ้นเยวี่ร้องให้พุ่มพ่ายก็รู้สึกเพียงในใจปวดร้าวรุนแรง สติเลือนลอย กระทั่งหายใจก็กลายเป็นเรื่องยากลำบาก

ครั้นระลึกได้ว่าตัวยังอยู่ต่างแคว้น ไปหนีกี่ผืนเรียกแรงใจ กำชับให้ทหารดำอวี่กับขุนนางที่ติดตามมาเพิ่มความตื่นตัว ต้องเฝ้าม้าม้ากับขบวนรถอย่างเข้มงวดยิ่งขึ้น

จิ้นเยวี่ไม่อาจข่มตาหลับ ไม่กี่วันก็ผ่ายผอมลงไปอีก บนเส้นทางนี้เขากินกลางลมหนาวกลางแจ้ง บัดนี้จิตใจยิ่งซีมิเศร้า บางครั้งยามจมน้ำห้วงฝันก็มักเห็นเศษซากกำแพงหักพังบนสนามรบที่ถูกปกคลุมไปด้วยควันดำลอยคละคลุ้ง ในสายตาเต็มไปด้วยเลือด

แม้เขาจะดูเหมือนปกติทุกอย่าง ทว่าสุดท้ายก็ยังล้มป่วย เด็กหนุ่มจับไข้จนตัวร้อนผ่าว สลบไสลไม่ได้สติ

เมื่อตื่นมาคืนนี้ในกระโถมเจียบสด็จ จิ้นเยวี่ได้ยินเสียงสายลมด้านนอก เขาลุกขึ้นร้องเรียกไปหนี่

ไม่มีผู้มารับ จิ้นเยวี่ปากคอแห้งผาก ลำคอเจ็บแสบรุนแรง เขาจับน้ำไปเล็กน้อย ครั้นหันหน้ากลับมาก็มองเห็นเสื้อคลุมขนจิ้งจอกซึ่งวางพับไว้เรียบร้อยอยู่ข้างหมอน

เป็นเสื้อคลุมซึ่งเขามอบให้เอ๋อหลันเฟิงวันนั้น

ชั้นผ้านานในของเสื้อคลุมขนจิ้งจอกมีรอยเลือดจางๆ ซึ่งไม่สามารถซักให้สะอาดได้ จิ้นเยวี่สวมเสื้อคลุมขนจิ้งจอกบนร่าง จดจำไม่ได้ว่าเอ๋อหลันเฟิงมาเยี่ยมตนเมื่อใด เขาเดินออกนอกกระโถมสักหลาด จับพลันนั้นก็บังเกิดความหวาดกลัวจับใจ

"...ไปหนี่?"

ยังไร้ซึ่งการขานตอบ

เขากอดสันขวัญหาย ทหารดำอวี่ซึ่งเฝ้าอยู่รอบกระโถมสักหลาดเมื่อวันก่อนหายไปแล้ว แม้แต่เงา รอบกระโถมที่ปักเสียบกริบจนน่าหวาดหวั่น มองไม่เห็น

ทหารเยี่ยไถ่ที่คอยลาดตระเวนประจำวันสักราย

จิ้นเยวี่รีบวิ่งไปทางตำแหน่งที่ขบวนรถอยู่ ความหวาดกลัวนั้นแรงกล้าขึ้นเรื่อยๆ

ไปไหนหายไปแล้ว ทหารด้าววิทูทนายก็หายไปด้วย กระทั่งขบวนรถของด้าววิก็หายไปจากที่เดิม...อย่างไร้ร่องรอย!

ทันใดนั้นจิ้นเยวี่ก็ใจเย็นลง เรื่องราวผิดปกติเกินไปย่อมมีบางสิ่งไม่ถูกต้อง เด็กหนุ่มหยิกหน้าตัวเองอย่างแรง ความเจ็บเตือนสติเขาว่านี่หาใช่ความฝัน

ลมพัดรุนแรง ดวงดาวซึ่งอยู่ห่างไกลแว่นเต็มผืนฟ้าเหนือยอดกระโจมแสงสะท้อนจากหิมะบนที่ราบฉีกอว้างหวนเรื่องรอกระจ่างตา จิ้นเยวี่ถูกลมพัดจนชวนเซ ยืนนิ่งอยู่ตรงที่จอดขบวนรถเนิ่นนาน

เมื่อเดินกลับมายังกระโจมสักหลาด เอ๋อหลันจิ้นอิงรอกอยู่ด้านในเรียบร้อยสถานการณ์ต่างไปจากครั้งก่อน หนนี้ชายหนุ่มนั่ง ส่วนจิ้นเยวี่ยืน อีกทั้งเขายังไม่มีความคิดจะลุกขึ้นแม้แต่หน่อย

"ไปไหนพาขบวนรถด้าววิไปแล้ว" เอ๋อหลันจิ้นอิงบอก "แม่ทัพน้อยนางไม่ต้องการเจ้าแล้ว"

จิ้นเยวี่ไม่กล่าววาจา เดินไปยังกลองไม้วางเอกสาร กระบี่เล่มหนึ่งกดลงบนหลังมือเขา เอ๋อหลันจิ้นอิงกล่าวเสียงเบา "ไม่ต้องหา นางไปแล้วจริงๆ กระทั่งทรัพย์สินกับเอกสารทั้งหมดของพวกเขาเจ้าก็นำไปด้วย"

"ไม่มีทาง" น้ำเสียงจิ้นเยวี่สั้นเล็กน้อย ทว่ากลับไม่ขาดกลัวแม้แต่หน่อย "ต่อให้ตาย ไปหนนี้ก็ไม่มีวันไปจากข้า"

เอ๋อหลันจิ้นอิง "เหตุใดจึงมั่นใจเช่นนั้น"

"นางเป็นคนของทหารม้าคะนองเมฆา เป็นแม่ทัพหญิงคนแรกofd้าววิ" จิ้นเยวี่มองไปทางเอ๋อหลันจิ้นอิง ชายหนุ่มเบี่ยงหน้ามีนัยน์ตาหมาป่าซึ่งในสีดำสนิทเจือด้วยสีเขียวมรกตเช่นเดียวกับเอ๋อหลันเฟิง "การปกป้องข้าส่งข้าไปยังเป่ยตู คือคำสั่งทหารที่ไปหนได้รับ นางไม่มีทางฝ่าฝืนคำสั่งทหาร"

เขาสุดลมหายใจเข้าลึก เสียงยิ่งดังขึ้น "อีกอย่างไปหนนี้ก็เหมือนคน

ในครอบครัวของข้า! หากเธอหันเฟิงประสบอันตราย ท่านจะทิ้งเขาไว้แล้ว
หนีไปไกลหรือ"

เธอหันจินอิงถามกลับ "หากคำสั่งทหารที่นางได้รับหาใช่การคุ้มกัน
เจ้าเล่า"

จินเยวี่นึ่งอึ้งอย่างห้ามไม่อยู่

"หากสองเต้าอวี่เพียงให้นางมาส่งเจ้าที่เยี่ยเถ แต่ให้นางแน่ใจว่าเจ้า
ได้อยู่ในเงื้อมมือแม่ทัพเปยหรงของข้าอย่างราบรื่นเล่า" เธอหันจินอิงหัวเราะ
แผ่วเบา "องค์ประกัน เจ้าคือองค์ประกัน ต้าอวี่มีองค์ชายมากมายปานนั้น
เหตุใดเปยหรงเทียนจวินกลับไม่ต้องการผู้ใด ต้องเป็นเจ้าเท่านั้น เจ้าเป็นเพียง
บุตรชายของจินหมิงจ้าว มีคุณสมบัติได้ถึงได้เป็นองค์ประกันจากต้าอวี่มายัง
เปยหรง"

จินเยวี่นึ่งหันไหวอยู่ในใจ ไม่เอ่ยคำอยู่นาน คำถามที่เธอหันจินอิง
เอ่ยถาม ก็คือจุดที่ในใจเขาสับสนไม่เข้าใจ

ยามเมื่อมีข่าวต้าอวี่เลือกเขาเป็นองค์ประกันถูกส่งมานั้นบิดามิได้อยู่
เหลียงจิง มารดาสับสนหวาดกลัว กลุ่มราของครุฑพาจินเยวี่เข้าวังอย่าง
รีบร้อน หลังจากนั้นเขาก็ไม่ได้กลับบ้านอีกเลย

ระยะเวลาที่ปักอยู่ในวัง ผู้คนซึ่งเคยปฏิบัติต่อเขาอย่างสนิทสนมในวันวาน
เขากลับไม่ได้พบแม้แต่คนเดียว

อีกทั้งตั้งแต่เข้าวังจนถึงออกจากเขตแดนระยะเวลาก็แค่สิบวัน เร็วเหลือเกิน
เขาแทบจะถูกคนบังคับให้เข้ามาในเปยหรงซึ่งปกคลุมด้วยทึมและน้ำแข็ง
ไม่ได้บอกลามารดาให้เสียด้วยซ้ำ อาภรณ์ป้องกันความหนาวกับของที่เขา
ชอบกินและใช้เป็นประจำ ทุกอย่างล้วนเป็นไปให้น่าติดมา

คิดถึงมารดาในใจจินเยวี่ก็ปวดร้าวประหนึ่งหายใจไม่ออกอีกครั้ง
บิดารู้ว่าเขาถูกเลือกเป็นองค์ประกันส่งมาเปยหรงหรือไม่ บิดาเสียชีวิตจาก
การรบจริงหรือ ทหารม้าคะนองเมฆาพินาศย่อยยับทั้งกองทัพเป็นความจริง
หรือ มารดาเล่า มารดาจะทำเช่นไร แม้นางจะเป็นองค์หญิงในรัชสมัยก่อน
ทว่าก็ไม่ได้ใกล้ชิดกับฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ได้ยินไปหนีบอกว่ามันเพื่อขอร้อง

ฝ่าบาทให้ปล่อยเขาไป มารดาถึงกับเคยคุกเข่าอยู่นอกตำหนักเชื้อเชวียนของไทเฮาสองวันสองคืน กระนั้นเขาก็ยังคงถูกผลักขึ้นขบวนรถมุงหน้าม้ายังเป่ยหรง

"ศพของบิดาเจ้า ข้าเป็นคนนำใส่โลง" เฮ่อหลันจินอิงพลันพูดขึ้นมา

จินเยวี่จ้องเขาเหม็ง ในนัยน์ตาราวกับไข่มุกสีนิลสว่างไสวคู่นั้นค่อยๆ รินด้วยน้ำตา ขอบตาแดงก่ำคล้ายซึมด้วยโลหิต

ณ เวลานั้น ท่ามกลางความสับสนยุ่งเหยิง จินเยวี่คิดว่าจับปลายเชือกเส้นหนึ่งไว้แน่น

"ท่านเป็นแม่ทัพเป่ยหรง!" เขาถามเสียงเข้ม "แม่ทัพเป่ยหรงเหตุใดจึงไปปรากฏตัวอยู่ในสถานที่รบระหว่างจินเซียงกับต้าอวี่!"

เฮ่อหลันจินอิงลุกขึ้นยืนอย่างนอบน้อม สายตายามก้มศีรษะลงต่ำนั้นคมกริบ ทั้งยังแผ่วแว่ยเย้ยหยันหลายส่วน "เจ้าว่าอย่างไรเล่า"

จินเยวี่วิงเวียนตาลาย เขายังคงจับไข่มุก ไปหนีไม่อยู่ข้างกาย สติที่เหลืออยู่ทำให้เด็กหนุ่มพอจะฝืนยืนตัวเองไว้ได้โดยไม่กล้ำล้มลง

แม่ทัพจงเจาจินหมิงจ้าวเป็นหอกซึ่งแหลมคมที่สุดของต้าอวี่ เป่ยหรงหวาดกลัวเขา จินเซียงหวั่นเกรงเขา ฮองเต้ต้าอวี่องค์ปัจจุบัน...ก็หวั่นกลัวเขาเช่นกัน

แผนการร้ายปิดล้อมจินหมิงจ้าวกับทหารม้าคะนองเมฆา!

"เทียนจวินมีพระเมตตา พระองค์ไม่สังหารเจ้า" เฮ่อหลันจินอิงเลิกม่านสักหลาด ไม่ได้หันกลับมา "หากชาวต้าอวี่รู้ว่าบุตรชายของแม่ทัพจงเจาต้องเป็นทาสของชาวเป่ยหรงจะคิดเช่นไรกัน"

เพ็งขาดคำ ด้านหลังก็มีเสียงดังตูบ จินเยวี่หมดสติล้มลงพื้นไปเสียแล้ว

อาการไข้ขึ้นสูงทำให้จินเยวี่งุนงง เขาแทบจะหลบซ่อนอยู่ในความฝันอันยาวนานไม่มีที่สิ้นสุด ประเดี๋ยวก็เป็นตรอกของเหลียงจิง ประเดี๋ยวก็เป็นความอนธการไร้ขอบเขต เขาร้องเรียกไปหนึ่งครั้งแล้วครั้งเล่า มีเพียงเหยี่ยวซึ่งเบิกดวงตาสีเลือดออกกว้างบินวนเวียนอยู่เหนือศีรษะ ปราศจากคนขานตอบ

มือเล็กแสนอบอุ่นคู่หนึ่งลูบหน้าผากจิ้นเยวี่แล้วพูดภาษาเป่ยหรงที่เขาฟังไม่เข้าใจอย่างหวาดกลัว ยัดสาลี่ตากแห้งใส่ปากเขา จากนั้นก็ถูกคนหยิบออกอย่างรีบร้อน

เมฆดำทะมึนปกคลุมแน่นขนัดเหนือด้านไปเซวี่ หิมะตกหนักมืดฟ้ามัวดินซากศพของทหารม้าคะนองเมฆากลาดเกลื่อนผืนดิน จิ้นเยวี่ยืนอยู่บนยอดเขาแห่งซากศพ แผลเสียดตะโกนชื่อทหารม้าคะนองเมฆาทุกนายที่เขาจำได้

เขามองเห็นไปหนี่ซี่ม้าของนางไกลออกไปเรื่อย ๆ จนเขาไล่ตามไม่ทัน หน้าอกรู้สึกเจ็บปวด ลมหายใจถี่กระชั้น ยามลึมตาตื่นขึ้นมาจิ้นเยวี่ก็ค้นพบว่าตนเองนอนอยู่ในกระโจมสักหลาดไม้คันทา ในปากล้วนเป็นรสยาขมฝาด ข้างหมอนมีกระดาดชา น้ำมันหนึ่งแผ่นที่มีลูกกวาดสิงโตครึ่งชิ้นกับสาลี่ตากแห้งไม่กี่ชิ้นวางไว้

ภายในกระโจมสักหลาดไม่กว้างนัก เครื่องเรือนกระเกะกระกะ ทั้งยังมีกลิ่นประหลาดเข้มข้นผสมผสานระหว่างชาน้ำมัน* กับมูลแพะ จิ้นเยวี่รู้แล้วว่านี่คือกระโจมสักหลาดของเฮ้อหลันเฟิง เขาหยัดร่างลงจากเตียงคลุมกายด้วยเสื้อคลุมขนจิ้งจอกเดินออกไป

ผู้คนที่อาศัยในเยี่ยไถมีไม่มาก อีกทั้งค่ายก็ไม่ใหญ่นัก กระโจมของเฮ้อหลันเฟิงอยู่บริเวณชายขอบของเยี่ยไถ เวลานี้ในค่ายมีทหารกลุ่มละสองสามนายเดินลาดตระเวนแต่ไม่ได้ใส่ใจเขามากนัก จิ้นเยวี่นั่งยอง ๆ คลานไปข้างหน้าต่างระยະหนึ่ง เมื่อเห็นว่าไม่มีผู้ใดสนใจก็รีบลุกขึ้นวิ่งไปทางที่ราบลือว้งหยวน

ขณะนี้ในกระโจมทหารของแม่ทัพหู เฮ้อหลันจิ้นอิงเฟิงจะชงชาน้ำมันให้ตนเองหนึ่งถ้วย

"ตอนเจ้าไปเป็นแค่ทหารธรรมดา กลับมาก็เป็นนายกองเสียแล้ว" แม่ทัพหูไม่พูดภาษาทางการอ้อมค้อมกับเขา กินไปถามไป "ตกลงสร้างความคิดีความชอบใดกันแน่"

* ชาน้ำมัน คือเครื่องดื่มที่นิยมดื่มกันในแถบหนาน กวางสี ดื่มโดยนำน้ำชาผสมกับธัญพืชชนิดต่างๆ เช่น ถั่วลิสง ข้าวโพด

เฮ้อหลันจินอิงไม่ตอบ

"จินเชียงสู้รบกับต้าอวี่ เหตุใดเปยหรงอย่างเราต้องวิ่งไปผสมโรงกับคนไผ่ดำที่ด่านไปช่วยซึ่งอยู่ห่างไกลพันหลี่* ด้วยเล่า" แม่ทัพพู่ถามขึ้นอีก "ได้ยินว่าคนส่งข่าวทหารคือเจ้า? ตกลงเกิดเรื่องใดขึ้น"

เฮ้อหลันจินอิงส่ายศีรษะ เพียงยิ้มอย่างเดียว

"เจ้าช่างเป็นกาทองแดงที่จางปากไม่ออกเสียจริง...จริงสิ ในเมื่อเป็นนายกองแล้ว เช่นนั้นก็อย่าอยู่กระโจมสักหลาดไตรมาส หลังนั้นเลย ข้าจะจัดกระโจมใหม่กับทหารรับใช้ให้เจ้า" แม่ทัพพู่ชินกับความเจี๊ยบขี้นของเขาแล้ว "พวกเจ้าพี่ชายน้องสาวสามคนไม่มีทาสน์ไม่ได้ ข้าจะแบ่งให้เจ้าสักสองสามคน"

"ไม่จำเป็น" เฮ้อหลันจินอิงเปิดปากในที่สุด "พวกเราไม่มีทาสน์"

แม่ทัพพู่ตกใจ "มาจากที่ใด ลงทะเบียนฐานะแล้วหรือ"

"ไม่จำเป็นต้องลงทะเบียน" เฮ้อหลันจินอิงฉีกขาแคะ กินไปยิ้มไป "เป็นเซลยต้าอวี่ผู้นั้น"

แม่ทัพพู่เห็นเขากินอย่างเปรมปรีดิ์ ดังเลื่อยนานถึงเอ่ยถาม "ข้าได้ยินว่าตอนแรกเทียนจวินมีพระราชประสงค์จะสังหารองค์ประกันต้าอวี่ผู้นั้น แต่ต่อมาไม่รู้กระซิบตรัสบอกสิ่งใดกับเจ้ากันแน่ถึงได้เปลี่ยนพระดำริ ให้อชีวิตเขาให้เป็นทาสของเปยหรง"

เฮ้อหลันจินอิงเพียงตอบว่า "อืม"

แม่ทัพพู่มองเขาอย่างใคร่รู้

เฮ้อหลันจินอิงถามขึ้น "ไหนท่านไม่กิน ขาแคะนี่อร่อยมากนะ"

แม่ทัพพู่โกรธจนเงื้อกระดูกแคะในมือหมายตีคน "เจ้าเด็กคนนี้ พุดจาให้ไวหน่อยไม่ได้หรืออย่างไรเล่า"

"ในเมื่อข้าไม่พุด นั่นก็เพราะเป็นเรื่องที่พุดไม่ได้" เฮ้อหลันจินอิงกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง "เทียนจวินพระราชทานเด็กคนนี้ให้ข้า ย่อมต้องมีพระราชประสงค์บางอย่างแน่"

แม่ทัพพู่ยังไม่สบายใจ "แต่พวกเราควรจัดการเช่นไร เมื่อก่อนเขาเป็น

* หลี่ เป็นหน่วยวัดความยาวจีน 1 หลี่ เท่ากับ 500 เมตร

องค์ประกัน พวกเราเลี้ยงดูให้ดีก็พอแล้ว ยามนี้..."

"ท่านไม่ต้องกังวลกลัว" เอ๋อหลันจินอิงเอ่ย "ยอมไม่อาจให้เขาอยู่สบายเกินไป แต่ก็ห้ามให้เขาตายเด็ดขาด ข้ารู้อะไรควรไม่ควร เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเย่ไถ่ ข้ารับผิดชอบก็พอ"

แม่ทัพหนุ่มองชายหนุ่ม ยังคงหนักอกหนักใจ เอ๋อหลันจินอิงแต่งกายเรียบง่าย มัดเส้นผมยาวไว้ลวกๆ ตรงท้ายทอย รูปร่างหล่อเหลา ท่าทางสง่างาม แม้จะเห็นเขาแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ กระนั้นแม่ทัพผู้ก็ไม่กล้าบอกว่าเข้าใจชายหนุ่มผู้นี้ทั้งหมด

จิตใจเขานักอึ้ง เอ๋อหลันจินอิงกลับกินอย่างว่องไว เมื่อจานชาวมวงกองเกลื่อน ทันใดนั้นก็มีคนมารายงานว่าองค์ประกันหนีไปแล้ว

เอ๋อหลันจินอิงไม่ได้ลนลาน เขาคู้ผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดปากเช็ดมือหันไปยิ้มแล้วกล่าว "ท่านแม่ทัพไม่ต้องกลัว เด็กผู้นั้นเหลือเพียงครึ่งชีวิตหนีไปได้ไม่ไกลหรอก ข้ากำลังรอให้เขาหนีขอเพียงเขาหนีครั้งนี้ก็จะรู้ว่าการล่าของคนผู้เดียวมันไม่มีวันหนีไปจากที่ราบเขี้ยวหวนได้"

แม่ทัพผู้โกรธจนคว้นแทบจะพุ่งเหนือศีรษะ "ที่นี่สภาพอากาศหนาวเหน็บ หากตายเล่า! ตายแล้วจะทูลเทียนจวินเช่นไร"

เพ่งพุดจบ เอ๋อหลันจินอิงก็วิ่งบึ่งออกไปแล้ว

จินเยวี่ยไม่เชื่อคำพูดของเอ๋อหลันจินอิง

เมื่อคืนเขาจุดจุดที่ตั้งขบวนรถอยู่นาน ขบวนรถจากไปอีกทางหาใช่ทางกลับต้าอวี่ บนพื้นหิมะมีรอยเหยียบย่ำมากมาย ได้หิมะบางๆ ยังสามารถคลำเจอหัวรถธนู ในหิมะมีกลิ่นคาวเลือดซึ่งไม่อาจอำพราง

พวกเขาประสบกับการจู่โจมฉับพลันและพ่ายแพ้ ขบวนรถถูกคนขับไล่มุ่งหน้าไปที่อื่นแล้ว

แต่ไปหนีแล้ว จินเยวี่ยหาร่องรอยของหญิงสาวไม่เจอ

เดินไปตามทิศทางที่ขบวนรถจากไปได้ประมาณหนึ่ง จินเยวี่ยก็ไม่อาจฝืนเดินต่อไปได้ เขาทรุดลงคุกเข่าบนหิมะ ละอองหิมะโปรยปรายลงบนร่าง

ไม่ถึงชั่วพริบตาก็ถูกความอุ่นในกายเขาหลอมละลาย ไหลร่วงลงมาเหมือน
เนื้อเมื่อดีใหญ่

แขนขาเขอ่อนยวบ ในปอดสลับร้อน ไอโซลิกไม่หยุด

เวลานี้ไม่เหมาะจะฝันหลบหนี แต่ให้อยู่ในเย็บไถนานขึ้นหนึ่งเคอ
ความหวาดกลัวของเขาก็เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งส่วน เปยหรงเทียนจวินไม่ยอมรับ
ฐานะองค์ประกันของเขา บ่งบอกชัดเจนว่าเปยหรงตัดสินใจจะทำลายสัญญา
พันธมิตร์ผิงโจว หากสัญญาพันธมิตร์ถูกทำลาย เปยหรงก็สามารถรุกราน
ต้าอวีได้ทุกเมื่อ เขาจะอยู่ที่เปยหรงไม่ได้ หนึ่งคือไม่ปลอดภัย สองคือ...
มารดาที่พี่สาวเขายังอยู่ที่บ้าน เขาจำเป็นต้องกลับไป

ฉับพลันเสียงแล่แหวกอากาศก็ดังมาจากด้านหลัง จิ้นเยวี่ตะเกียก
ตะกายลุกขึ้น วิ่งโซเซไปข้างหน้าไม่กี่ก้าวแผ่นหลังก็เจ็บปวดรุนแรง ทั้งร่าง
โผล่ลงจมหิมะ ลุกไม่ขึ้นไปครู่ใหญ่

"จับทาสไว้!" หุนต้าเอ๋อร์หัวเราะเสียงดัง พร้อมกับเด็กหนุ่มหลายคนขี่ม้า
เดินวนเวียนรอบจิ้นเยวี่ที่นอนกองกับพื้น

บนแผ่นหลังจิ้นเยวี่ถูกลูกธนูปักอยู่หนึ่งดอก ปวดจนชาไปครึ่งร่าง
เขาไม่กล้าขยับส่งเดช ส่วนหิมะก็เข้าปากและจมูก

"ตายแล้วหรือ" หุนต้าเอ๋อร์ถาม

"ไม่ตาย ยังหายใจอยู่" ดูเจ้าแคว้นเล็กน้อย "นี่องค์ประกันชาวฮั่น
มิใช่หรือ ไฉนกลายเป็นทาสเสียแล้วละ"

จิ้นเยวี่ไม่รู้เอาเรื่องแรงจากที่ใด ดันรนยันครึ่งร่างลุกขึ้นมา แผลเสียง
คำรามลั่น "ข้าไม่ใช่ทาส!"

"บิดาข้าบอกว่าเจ้าเป็นทาส เจ้าก็คือทาส" หุนต้าเอ๋อร์หัวเราะ "คลุกคลี
อยู่กับเจ้าลูกฮั่นเฮ้อหลันเพิงก็คงไม่ใช่ตัวดีอะไร"

ในที่สุดจิ้นเยวี่ก็ดันรนจนลุกขึ้นยืนได้ เขาพยายามยันหัวเข้าไว้ไม่ให้
ตนเองล้มลง ตรงหน้าพบว่าเลือนเห็นภาพซ้อน มีเพียงแสงตะวันสาดเข้าตากับ
ร่างคนและม้าสายไปมา เงาแล้มาพร้อมเสียงหัวเราะ ฟุ้งตรงไล่หน้าเขา...
กระนั้นแล้กลับไม่ได้ถูกตัว

มีคนขวางอยู่ด้านหน้า กำไลซึ่งงอกจากมือหุนต้าเอ๋อร์ไว้

หุนต้าเอ๋อร์ตะกายขึ้นจากพื้น กระทั่งเท้าร้องคำราม "เฮ้อหลันเฟิง เจ้ากล้าถีบข้า! นี่คือนาฬิกาของเย่ไถ! ทั้งยังมีได้ขึ้นกับเจ้านาย ผู้ใดเจอก่อน ย่อมเป็นของผู้นั้น!"

เฮ้อหลันเฟิงถือส้าวได้ด้วยมือเดียว ไม่ถอยแม้เพียงครึ่งก้าว "ห้ามแตะต้องเขา"

หวอฮ่าว

บทที่ 4

ทาส

ลูกธนูบนหลังจิ้นเยี่ยยังไม่ได้ถูกดึงออก หัวร่างร้อนผ่าว อยากเอ่ยคำพูดทว่ากลับไร้เรี่ยวแรง

เอ่อหลันฟังสะบัดแล้วจนเกิดเสียงดังเพียะๆ จิ้นเยี่ยได้ยินเพียงเสียงกรีดร้องของพวกหนูนต้าเออร์ เสียงก็บ่เท่าม้าค่อยๆ ห่างออกไป รอบด้านเงียบเสียงลง

"เดินไหวหรือไม่" เอ่อหลันฟังหันมาประคองเขา

เอ่อหลันจិនอิงขี่ม้าเข้ามา ผิวปากหนึ่งที่ "ตายแล้ว?"

"รีบพาเขากลับไป" เอ่อหลันฟังกล่าวรวดเร็ว "เขาถูกลูกธนูของหนูนต้าเออร์ยิงใส่ โชคดีไม่ใช่ศรจินเหอ"

ท่ามกลางความพว้าเลือน จิ้นเยี่ยรู้เพียงว่าตนเองถูกคนหัวขึ้นพาดร่างขวางบนหลังม้า มือเท้าห้อยต่องแต่งไปตามการก้าวเดินของม้า ลูกธนูยังไม่ได้ถอนออก เอ่อหลันจិនอิงยื่นนิ้วไปติด จิ้นเยี่ยเจ็บจนตัวสั่นสะท้านโดยพลัน

เอ่อหลันจិនอิงหันหน้ามาบอก "ไม่ต้องกลัว หนูนต้าเออร์เรี่ยวแรงน้อย ลูกธนูเข้าเนื้อไปแค่ครั้งซุน* กรีดออกก็เจ็บร้อย"

ฟังขาดคำ จิ้นเยี่ยก็พลันไถลหล่นจากหลังม้าตกลงพื้นดังตุบ

"เจ้า!" เอ่อหลันฟังประคองจิ้นเยี่ยที่จวนลื่นสลิดขึ้นมา พอสังเกตเห็นว่าเด็กหนุ่มเดินไม่ไหวแล้วเขาก็คุกเข่า แบกจิ้นเยี่ยขึ้นหลัง เมื่อต้องแบกน้ำหนัก

* ซุน เป็นหน่วยวัดของจีน 1 ซุน เท่ากับ 3.33 เซนติเมตร

ของสองคน สองเท้าเขาพลันจมลึกลงไปใ้ในหิมะ

"ใบจึงต้องตีกับองค์ประกันตัวอวี่ถึงเพียงนี้" เอ้อหลันจินอิงยิ้มพลางถาม

ชายหนุ่มเยี่ยหูฟังถึงไ้ได้ยินคำพูดเอ้อหลันเฟิงชัดเจน

"เขาให้ข้าเยี่ยมเลื้อคลุ้มชนจั้งจอก ทั้งยังให้สาละตากับกับจั่วจั่ว"

เอ้อหลันจินอิงเปล่งเสียงหัวเราะยาว เอ้อหลันเฟิงไม่สนใจเขาอีก
แบกจินเยี่ยด้วยตนเองเพียงผู้เดียว ก้าวเดินไปทางค่ายอย่างทุลักทุเล
หนึ่งก้าวลึกหนึ่งก้าวตื้น

จินเยี่ยหลับแล้วตื้น ตื้นแล้วหลับ หลังใช้ชั้นสูงเด็กหนุ่มก็อ่อนแอลงมาก
ใบหน้าชูปตอบจนแทบจะไม่เหลือเค้าเดิม

ลูกธนูถูกถอนออกไปแล้ว อีกทั้งหุนต้าเอ๋อรั้งถูกแม่ทัพพุดดาหนึ่งยก
ทั้งยังต้องมาดูแลจินเยี่ยในกระโจมเอ้อหลันเฟิงอีกด้วย

แม้ยามปกติหุนต้าเอ๋อรั้งร้าย ทว่าก็ไม่เคยฆ่าผู้ใดจริงๆ เด็กหนุ่มจึง
คอยตลบผ้าห่มจินเยี่ยดูว่าเขายังมีลมหายใจหรือไม่อยู่เรื่อยๆ แน่นอนว่า
แลกมาด้วยการถูกเอ้อหลันเฟิงต่อยจนน่วมหนึ่งยก บางครั้งจินเยี่ยก็ตกใจตื่น
เพราะเสียงโหวกเหวกทะเลาะกันของพวกเขา เมื่อรู้สึกรำคาญกันนอนคว่ำ
ไม่ส่งเสียงอยู่ได้ผ้าห่ม

"ข้าไม่รู้ว่าเจ้ามีใช้ ข้านี้กว่าเจ้าจะหลบพ้น" หุนต้าเอ๋อรั้งจะฉวยโอกาส
ตอนเอ้อหลันเฟิงไม่อยู่พุดคุยกับเขาเสมอ "เช่นนั้นเจ้าก็ยั้งธนูใส่ข้าหนึ่งที?"

เอ้อหลันเฟิงก้าวยาวๆ เดินเข้ามา "ข้ายังเจ้าแทนเขาเอง"

หุนต้าเอ๋อรั้งเปลี่ยนหัวข้อ "บ้านข้าสะอาด ทั้งยังไม่มียกกลิ่นมูลแพะ
ไม่สู้เจ้าไปอยู่บ้านข้า?"

ทว่าหลังถูกเอ้อหลันเฟิงถลึงตาใส่หลายที หุนต้าเอ๋อรั้งก็หุบปาก

นับแต่ได้รู้ว่าเอ้อหลันจินอิงเป็นนายกอง ทั้งยังเคยพบเป่ยหวงเทียนจวิน
พวกหุนต้าเอ๋อรั้งก็ไม่กล้ารังแกเอ้อหลันเฟิงอีก เอ้อหลันเฟิงไม่รู้สึกรู้สาใดๆ กับ
ความเปลี่ยนแปลงของพวกเขา หลังไล่หุนต้าเอ๋อรั้งไปก็มักเตือนจินเยี่ยว่า
อย่าสนิทสนมกับหุนต้าเอ๋อรั้งมากเกินไป

"หลังจากนี้ไปเจ้าไม่ต้องหนีแล้ว" ยามจิ้นเยวียป่วยจะนั่งเสียบไม่พูดไม่จา เอ่อหลันเฟิงเป็นฝ่ายทนความเจ็บกริบเช่นนี้ไม่ได้ก่อน จึงหาเรื่องต่างๆ มาพูดคุยกับเขา "ที่ราบฉือว้งหยวนกว้างใหญ่เกินไป ชาวต้าอวี่ทนความหนาวเย็นไม่ไหว เจ้าคนเดียวเดินไปได้ไม่ไกลหรอก"

จิ้นเยวียหลับตา เอ่อหลันเฟิงไม่รู้ว่าเขาฟังเข้าหูหรือไม่ จึงขยับเข้าไปสำรวจลมหายใจเขา ขนตาเด็กหนุ่มลั่นไหว ปรี๊ดตามองเอ่อหลันเฟิงอย่างเกียจคร้าน ดวงตาดำขลับกลมดิกครึ่งหนึ่งถูกบดบังอยู่ใต้เปลือกตา สายตาเย็นชายิ่ง

เอ่อหลันเฟิงหดมือกลับ

หลังจิ้นเยวียหายป่วย ในที่สุดสามพี่น้องเอ่อหลันก็ย้ายเข้าไปยังกระโจมสักหลาดหลังใหม่ พี่ชายน้องสาวทั้งสามไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตแออัดอยู่ในกระโจมหลังเดียวอีกต่อไป

จิ้นเยวียค้นพบว่าในกระโจมมีข้าวของของต้าอวี่มากมาย เช่น โต๊ะเตี้ยพุทกัน หมึก กระดาษ แท่นฝนหมึกใหม่เอี่ยม ฉากบังลมซึ่งใหญ่โตจนไม่มีที่วางบนผนังยังแขวนขลุ่ยตั้งเซียว* ไว้หนึ่งเลา เด็กหนุ่มเดาว่านี่น่าจะเป็นของที่ตกทอดมาจากมารดาของสามพี่น้อง

เอ่อหลันเฟิงกำลังเซ็ดมีดสั้นซึ่งพกติดกาย เมื่อหันหน้ากลับมาก็เห็นจิ้นเยวียยืนอยู่กลางกระโจมสักหลาด จ้องมองตนเสียบๆ

จิ้นเยวียเปลี่ยนมาแต่งกายอย่างทาสเบียดหรงแล้ว เขาสวมเสื้อผ้าหนาหนักหลายชั้น ใบหน้าขาวซีดดวงนั้นจ้องยิ่งซุบเซียว เขามองเสื้อคลุมขนจิ้งจอกบนแขนลงเลหลายส่วน "เสื้อคลุมขนจิ้งจอกตัวนี้ข้าเก็บไว้ได้หรือไม่"

เอ่อหลันเฟิงตอบ "เดิมทีมันก็เป็นของเจ้า"

"ข้าต้องคุกเข่าให้เจ้าหรือไม่" จิ้นเยวียถาม "ยามนี้ข้าเป็นทาสของพวกเจ้าสามพี่น้อง"

"ไม่ต้อง" เอ่อหลันเฟิงว่าพลางยัดมีดสั้นใส่มือจิ้นเยวียให้เขาไว้ป้องกันตัว มีดสั้นเป็นของที่เอ่อหลันเฟิงพกติดตัว วันนั้นจิ้นเยวียเคยเห็นมันเหน็บ

* ขลุ่ยตั้งเซียว เรียกอีกอย่างว่าเซียว เป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าแนวตั้งชนิดหนึ่งของจีน

อยู่ที่เอวเขา ผักมิดทำจากหนังหมีฟอก ทนทานยิ่ง บนด้ามมีดฝังไข่มุกสีทอง กระจิริดไว้สองสามเม็ด น่ากลัวว่าจะเป็นของที่มีมูลค่าสูงที่สุดบนตัวเด็กหนุ่ม
 จิ้นเยวี่ไม่ยอมรับไว้ระหว่างที่ทั้งสองกำลังเก้งก้างไปมานั้นเฮ้อหลันจิ้นอิง
 ก็เลิกม่านเดินเข้ามาอย่างไม่แยแส

"นั่นเป็นของที่ท่านพ่อทิ้งไว้ให้เจ้ามิใช่หรือ" เขาพูดไปตามอารมณ์ "ไปกัน
 พวกเราไปกินอาหารที่กระโจมแม่ทัพนู"

คล้ายว่าเฮ้อหลันจิ้นอิงจะเข้ากระโจมสักหลาดมาเพื่อกล่าวประโยคนี้
 ครั้นคู้มั่วจั่วจั่วขึ้นมาก็มองจิ้นเยวี่หนึ่งที่ คล้ายยืนชาเอ๋ย "มีทาสที่เห็นเจ้านาย
 แล้วไม่คุกเขา ไม่เลิกม่านให้ด้วยหรือ"

จิ้นเยวี่ยกถ้วยน้ำตาหมาป่าของเฮ้อหลันจิ้นอิงยิง ในนั้นคล้ายชุกซ่อน
 วิญญาณสัตว์ป่าไว้ รวากับจะกลืนกิน ชักทั้งตนได้ทุกเมื่อ เขาจึงคุกเขา
 ศีรษะก้มจรดพื้น

เฮ้อหลันเฟิงบอก "เขาไม่ต้องคุกเขา"

เฮ้อหลันจิ้นอิงถาม "ด้วยเหตุใด"

เฮ้อหลันเฟิงให้เหตุผล "เขา...เขาให้ข้ายืมเสื้อคลุมขนจิ้งจอก ทั้งยังให้
 สาลี่ตากแห้งกับจั่วจั่ว"

เฮ้อหลันจิ้นอิงหัวเราะลั่น "เหตุผลอะไรของเจ้ากัน! เจ้าลืมคำที่ข้าบอก
 แล้วหรือ ชาวต้าอวี่ดีต่อเจ้าก็มักจะมีเป้าหมายของพวกเขา ชาวต้าอวี่ไม่มีวัน
 เป็นสหายของพวกเขา" กล่าวจบก็ดึงเฮ้อหลันเฟิงออกไป

เฮ้อหลันเฟิงหันกลับมา เห็นเพียงจิ้นเยวี่ยังคงคุกเขาอยู่ที่เดิม ไม่ขยับ
 แม้แต่น้อย

เมื่อกลับบ้านหลังงานเลี้ยงเลิกรา ในกระโจมสักหลาดเรียบสงัดวังเวง
 แม้จุดตะเกียงไว้แต่จิ้นเยวี่ยกลับไม่อยู่ บริเวณที่เขาคุกเขามีมิดสั้นวางอยู่
 ไข่มุกสีทองบนด้ามมีดสะท้อนแสงเรื่อเรืองอยู่ภายใต้ตะเกียงน้ำมัน

เผ่าเยี่ยไถมีคนน้อย ทาสที่สามารถเลี้ยงดูได้ก็ยิ่งน้อย เพื่อความสะดวก
 แม่ทัพหู่จึงนำทาสของหกเจ็ดครอบครัวในเผ่ามารวมไว้ในที่เดียวกันหมด

สร้างเป็นกระโจมหลักหลาดหลังใหญ่ให้ทาสอาศัยอยู่

ก่อนหน้านี้จิ้นเยวียป่วยหนัก เฮ้อหลันเพิ่งกับจั่วจั่วขอร้องให้พี่ชายรับเขาไว้ เฮ้อหลันจึงอิงใจตามใจน้องชายน้องสาว บัดนี้จิ้นเยวียหายดี ย่อมถูกชายหนุ่มไล่กลับกระโจมใหญ่สำหรับทาส

กระโจมทาสมืดสลัวเก่าโหมม ตลบอบอวลด้วยกลิ่นเข้มข้นอันเป็นเอกลักษณ์ ผสมปนเประหว่างกลิ่นสาบแพะ ผุนละออง พรมสกปรก และคราบน้ำมัน กลิ่นนั้นฉุนฉุกจนอยากอาเจียน รอบกระโจมเต็มไปด้วยรอยปะสายลมหนาวเห็นช่องก็ลอดเข้ามา บรรดาทาสชายหญิงอาศัยอยู่ปะปนกัน ในกระโจมมีเพียงผ้าห่มกับฟูกนอนขาดๆ ม้วนอยู่ ซ่อนคนผู้นอนหลับสนิทไว้ด้านในคนสองคน

จิ้นเยวียหาที่ว่างตรงมุมด้วยตนเอง ได้ร่างคือหญ้าแห้งกับพรมเก่าซึ่งบางรวกกับกระดาศ เขาห่อเสื้อคลุมขนจิ้งจอกจึงพอได้ไออุ่นเล็กน้อย

กลางดึกจิ้นเยวียผู้หลับไม่ลึกพลันถูกมือข้างหนึ่งลูบบนกายจนตื่น

คนผู้นั้นกำลังจะเลิกเสื้อคลุมขนจิ้งจอกของเขา จิ้นเยวียพยายามถีบคนบนร่างออกด้วยความตกใจไม่ใช่เหนื่อย คนผู้นั้นหลบอย่างรวดเร็ว คว่ำท่อนขาจิ้นเยวียไว้ มือใหญ่เหม็นหึ่งกดลงบนหน้าอกเขา พุดด้วยภาษาเป่ยหรงหนึ่งคำว่า "บุรุซ?"

กระนั้นการกระทำกลับไม่หยุดชะงักเลยสักนิด หลังดึงเสื้อคลุมขนจิ้งจอกออกก็รีบลงมือฉีกทิ้งเสื้อผ้าจิ้นเยวีย เขาชนลูกชู้ คำรามเสียงต่ำ และถีบหว่างขาคนผู้นั้นไปหนึ่งที

ทว่าเสื้อผ้าฤดูหนาวหนาหนัก ทั้งเรียวแรงเขานั้นไม่เพียงพอ การโจมตีจึงไร้ผลอย่างสิ้นเชิง กลับกลายเป็นให้อีกาสนคนผู้นั้นจับมือทำตนไว้ได้ พวกเขาต่อสู้กันอยู่หลายครั้ง จิ้นเยวียล้วนถูกคนผู้นั้นกดไว้อย่างแน่นหนาทุกครั้ง มือใหญ่หยาบกร้านแผ่กลิ่นเหม็นจับและลูบไล้ใบหน้าเขาไปมา ในดวงตาจิ้นเยวียแทบจะสาตพ่นเปลวไฟ เขาอ้าปากกับนิ้วคนผู้นั้นโดยแรง

คนผู้นั้นร้องโอดโอย จิ้นเยวียยังไม่ทันมุดออกจากใต้ร่างเขาก็โดนตบจนหน้าหัน คนผู้นั้นหมดอารมณ์ปรารภณา จิกผมจิ้นเยวียจะลากออกไป

นอกกระโจมนอกปากพ่นภาษาเปยหวังที่เด็กหนุ่มฟังไม่เข้าใจสงเดช

ทาสจำนวนไม่น้อยในกระโจมตกใจตื่นแต่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ การต่อสู้ระหว่างทาสมีทั้งรอดและตาย พวกเขาดูแลตัวเองยังไม่ไหว ไม่มีทางให้การช่วยเหลือใครได้

ทันใดนั้นจิ้นเยวียก็พลิกมือบีบข้อมือคนผู้นั้น ออกแรงจิกเล็บเข้าไปในเนื้อแรงมือคนผู้นั้นไม่คลายออก เด็กหนุ่มกอดขาเขา เจ็บศอกกระแทกหัวเข่าอีกฝ่ายโดยแรง

คนผู้นั้นร้องโหยหวนอีกครั้ง ครานี้ถึงได้คลายมือออก จิ้นเยวียขมก้น ความเจ็บร้าวบนหนังศีรษะ ลูกขึ้นพุงออกจากกระโจม... ยามนี้ในค่ายเยี่ยโกมีเพียงผู้เดียวที่สามารถช่วยเหลือเขาได้ มีเพียงเฮ้อหลันเฟิงเท่านั้น

เขาต้องรีบไปหาเฮ้อหลันเฟิง...

เด็กหนุ่มชาวต้าอวี่วี่งชนเผ่านอกคนคนหนึ่ง ครั้นเงยหน้าก็เห็นนายน์ตาหมาป่าทอแวี่ยมคู่หนึ่ง

เฮ้อหลันจิ้นอิงประคองเขาด้วยมือข้างเดียว ถ้ามองอย่างสนิทสนม "แม่ทัพน้อยอยู่จนคุ้นชินแล้วหรือไม่"

จากตอนแรกที่สวมเสื้อผ้าหนาหนักหลายชั้นกลับถูกดึงทั้งจนยับย่นหลุดลุ่ย เวลานี้จิ้นเยวียจึงยิ่งดูเสียขวัญ เขาจัดเสื้อตนเองให้เรียบร้อยยืนตัวตรงแล้วเอ่ยว่า "ข้าเฟิงจะรู้วันนี้ว่าชาวเปยหวังปฏิบัติต่อทาสเช่นนี้"

เฮ้อหลันจิ้นอิงเอ่ยขึ้น "ในเมื่อเป็นทาส เจ้ายังอยากกินน้ำแกงของอาหารหยก ห่มผ้าห่มหนาสวมเสื้อขนสัตว์อบอุ่น?"

จิ้นเยวียแค้นยี้มเย็น ตรงเอวเขาเจ็บแปลบ ระหว่างพูดหายใจไม่ทันเล็กน้อย "ตอนเช้าเป็นทาสของครอบครัวท่าน รังแกข้าต่างอันใดกับรังแกท่าน"

เฮ้อหลันจิ้นอิงพยักหน้า "ชาวฮั่น มีคำกล่าวว่าตีสุนัขก็ต้องดูเจ้าของ"

จิ้นเยวียปวดร้าวทันทัน ชาวเปยหวังให้ความสำคัญกับสุนัขมาก ไม่ได้มองสุนัขเป็นสิ่งด้อยต่ำ ประโยคนี้ของเฮ้อหลันจิ้นอิงจึงใจหายมกเกียรติเขา

"ท่านไม่มีทางให้ข้าตาย" เด็กหนุ่มคลี่ยี้มเย็นซา "ท่านกับเฮ้อหลันเฟิงไม่ช่วยข้า หยามเกียรติบุตรชายของแม่ทัพจงเจาเช่นนี้แล้วท่านมีความสุขหรือ"

ที่แท้ชาวเปยหรงก็มีเพียงความสามารถไร้ระดับเช่นนี้ หากพวกท่านองอาจ
ห้าวหาญจริง โฉนบนสนามรบวันนั้นจึงได้สูญเสียทหารเปยหรงสามหมื่นนาย
ให้บิดาข้า!"

เฮ่อหลันจินอิงจ้องมองจิ้นเยวี่เสียบๆ กวาดตาขึ้นลงประเมินเด็กหนุ่ม
"ยามนี้เจ้าถึงค่อยคล้ายบุตรชายจิ้นหมิงจ้าว" เฮ่อหลันจินอิงไม่โกรธ
สักนิด เขาหัวเราะพลางเอ่ย "แต่ลมปากมีประโยชน์อันใด ดูซิว่าเจ้าจะทนผ่าน
ฤดูหนาวของเปยหรงไปได้หรือไม่"

เขามองทาสเปยหรงที่ตามหลังจิ้นเยวี่มา แล้วกำขั้บทหารด้านหลัง
อย่างสิ้นๆ ว่า "โยนทิ้ง"

ทหารลากทาสผู้นั้นที่ร้องโหยหวนไปทางที่ราบฉือจ้งหยวน ครั้นทาสผู้นั้น
อ่อนวอนขอให้ยกโทษให้ไม่สำเร็จ ก็เริ่มใช้ภาษาเปยหรงด่าทอเฮ่อหลันจินอิง
กับเฮ่อหลันเฟิงว่าล้วนเป็นลูกหมาป่าที่กินบิดามารดา จิ้นเยวี่ฟังภาษาเปยหรง
เข้าใจก็อดมองเฮ่อหลันจินอิงแวบหนึ่งไม่ได้

"กลับไปเสีย" เฮ่อหลันจินอิงกล่าวอย่างสงบ "เจ้าทาส"

กระโจมทาสเงิบสงัดราวกับเมื่อครู่นี้ไม่เคยเกิดเรื่องอันใดขึ้นมาก่อน
กระนั้นตำแหน่งที่จิ้นเยวี่ยนอนยังคงว่างอย่างน่าประหลาด เขาเก็บเสื้อคลุม
ขนจิ้งจอกบนพื้นขึ้นมาตบจนสะอาด และได้สบตากับทาสคนหนึ่ง คนผู้นั้น
พลันลนลานหันหลังให้

ตั้งแต่นั้นก็ไม่มีทาสคนใดกล้าพูดคุยกับจิ้นเยวี่ยอีก

ด้วยเหตุนี้ทุกวันนอกจากปิดกวาดกระโจม ป้อนอาหารแพะ อาบน้ำม้า
ลงแม่น้ำเจาะน้ำแข็ง จิ้นเยวี่ยก็ไม่มีธุระอื่นใดอีก

เฮ่อหลันเฟิงสามพี่น้องชินกับการดูแลตนเองนานแล้ว จ้าวผู้ผู้อยู่น้อยสุด
ก็ยังทำกับข้าวซักเสื้อผ้าเป็น จิ้นเยวี่ยเคยหาเสื้อผ้ากางเกงเฮ่อหลันเฟิงออกมาซัก
ให้สะอาด แต่เสื้อเฟิงจะลงน้ำ เฮ่อหลันเฟิงก็วิ่งหน้าแดงหูแดงมายกไปทิ้งอ่าง

ฤดูหนาวน่าเบื่อหน่ายอย่างแท้จริง พวกทาสไม่สนใจเขา อีกทั้งเขายัง
ไม่ค่อยอยากใกล้ชิดเฮ่อหลันเฟิง นอกจากเล่าเรื่องราวของตัวอู๋กับจ้าวจ้าวเป็น
ครั้งคราว หรือไม่ก็รับมือกับการหยอกล้ออย่างไม่เว้นหน้าเขาของหนูต้าเออร์

วันแล้ววันเล่าล้วนซ้ำซาก

เวลาสองเดือนกว่าผ่านไปอย่างสับสนมึนงง ฝ่ามือจิ้นเยวี่ค่อยๆ เกิดหนังด้านบางๆ การเสียชีวิตของจิ้นหมิงจ้าว ความพินาศย่อยยับของทหารม้าคะนองเมฆา รวมทั้งการหายไปของไป๋หนี่ ความเจ็บปวดค่อยๆ คลาย ความรุนแรงลง เรื่องราวเมื่อสองเดือนก่อน หรือกระทั่งเรื่องราวต่างๆ ในเหลียงจิงซึ่งเนิ่นนานกว่านั้นคล้ายถูกปกคลุมด้วยม่านโปร่งบาง ยามเขามองย้อนกลับไปบางครั้งก็เห็นเพียงภาพเลือนราง

จิ้นเยวี่ซึ่งเป็นทาสของเป่ยหรงอยู่ตอนนี้คล้ายไม่ได้โกรธแค้นและไม่ได้ต่อต้าน

ฤดูหนาวอันยาวนานผ่านจุดที่หนาวเหน็บที่สุดไปแล้ว เธอหันหลังสามพี่น้องก็เดินทางไปเป่ยตู

บางครั้งหลังจิ้นเยวี่ปิดกวาดกระโจมสักหลาดก็จะนั่งขัดสมาธิลงบนพรม เป่าขลุ่ยตั้งเขี้ยวแผ่วเบา

บางครั้งขุนตาเอ๋อร์จะมาเดินวนเวียนอยู่หน้าประตูกระโจม ถามคำถามเขาอย่างกระซิกโงกซำๆ จิ้นเยวี่ตอบแล้วเขาก็ไม่ไป ยืนฟังเสียงขลุ่ยอย่างเงิบเฉิบอยู่ด้านนอกกระโจม เสียงขลุ่ยซับซ้อนอ่อนหวาน หวีดหวีดจู่ๆ ให้

วันหนึ่งที่ท้องฟ้าแจ่มใสหลังหิมะตก ครอบครัวเธอหันหลังก็กลับถึงเยี่ยไถ่ในที่สุด ทันทีที่ลงจากม้า เขาก็วิ่งตรงดิ่งไปยังกระโจมสักหลาดของทาสทว่ากลับไม่เจอจิ้นเยวี่

จิ้นเยวี่กำลังดูพวกขุนตาเอ๋อร์ล่ากระต่าย

ยามสภาพอากาศแจ่มใส กระต่ายหิมะในที่ราบฉือว่่งหยวนก็จะออกจากโพรงมาหาอาหาร ภายใต้งแสงตะวันขนสีเทาอ่อนของกระต่ายหิมะก็แทบจะกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับแสงสะท้อนจากพื้นหิมะ จึงมองเห็นได้ยากยิ่ง ขุนตาเอ๋อร์กับตูเจ้อเป็นมือดีในการล่ากระต่ายของเยี่ยไถ่ ทั้งสองอยากทดสอบความสามารถต่อหน้าจิ้นเยวี่ ต่างบอกว่าจะจับกระต่ายหิมะเป็นๆ ให้เขา บ่วงบาศสองอันกวัดแกว่งลอยขึ้น

กระต่ายหิมะวิ่งพุ่งไปทั่วด้วยกำลังขาแข็งแรงเปี่ยมพลัง ที่ราบฉือว่่งหยวน

เงื้อมกว้างใหญ่ ทอดสายตามองไปไว้ที่สิ้นสุด ทว่าพวกมันกลับซุกปากโพรง ในจุดที่แทบไม่มีจุดสังเกตใดๆ หลบหลีกบ่วงเชือกของนักล่าได้อย่างเฉียดฉิว ตอนเฮอหลันเฟิงมาถึงที่ราบจิ้งหววน ก็เห็นหุ่นตาเออร์น่ากระต่าย ตัวหนึ่งมามอบให้ถึงมือจิ้นเยวี่พอดี

นับแต่จิ้นเยวี่กลายเป็นทาสที่เยี่ยงไถ เฮอหลันเฟิงก็ไม่เคยเห็นรอยยิ้ม ปิติยินดีและความใกล้ชิดสนิทสนมเช่นนี้ปรากฏบนใบหน้าเขามาก่อน

ท่ามกลางความมึนงงแฝงด้วยความโกรธเคืองหลายส่วน เขาสาวเท้า ก้าวยาวๆ เดินไปทางทั้งสองคน

หุ่นตาเออร์วางกระต่ายหิมะใส่อ้อมแขนจิ้นเยวี่อย่างใจกว้าง "ได้ยินว่า ชาวต้าอวี่ถนัดเรื่องการกินมาก เจ้ารู้เรื่องการปรุงกระต่ายหรือไม่"

"รู้" จิ้นเยวี่แยงหน้าคัสยี่มให้เขา "เจ้าน่าจะเคยได้ยินบัวสยากง*?"

ขนาดจะทวนคำนี้ให้ถูกต้องหุ่นตาเออร์ยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ "ไม่เคยได้ยิน"

จิ้นเยวี่พูดขึ้นอีก "แต่เนื้อกระต่ายเป็นแผ่น นำน้ำสะอาดใส่ในหม้อ ใส่วัตถุดิบเข้าไป พอลวกสุกก็นำได้ แต่วัตถุดิบอาหารบางอย่างที่เยี่ยงไถ อาจไม่มี ข้าต้องลองหาดู"

หุ่นตาเออร์ดึงสายบังเหียนตรงหัวม้าแน่น หยุดลงตรงหน้าเขา ก้มตัวโค้งเอว "วัตถุดิบอาหารใดกัน เจ้าบอกข้า ข้ารู้จักพ่อค้าของต้าอวี่ ให้พวกเขา นำมาก็หมดเรื่องแล้ว"

จิ้นเยวี่ยังคงมีรอยยิ้มสนิทสนม ในดวงตาดำขลับสะท้อนใบหน้าซึ่งมีหนวดสั้นๆ ของหุ่นตาเออร์ "ได้สิ ขอข้าลองคิดดูดีๆ"

หุ่นตาเออร์คล้ายยังมีคำพูดอยากบอกกับเขา ทว่าหางตากลับเหลือบเห็นเฮอหลันเฟิงเดินเข้ามาใกล้ จึงแค้นเสียงเย็นชา "เจ้านายเจ้ากลับมาแล้ว"

เฮอหลันเฟิงมองหุ่นตาเออร์ แล้วก็มองกระต่ายที่จิ้นเยวี่ยกอดไว้แน่น ในอ้อมแขน "ก็จับได้แค่กระต่าย"

* บัวสยากง เป็นชื่ออาหาร หมายถึงหม้อไฟเนื้อกระต่าย

หุนต้าเอ๋อร์ถลึงตากว่าง "เจ้าว่าอะไรนะ!"

จิ้นเยวี่ยกอดกระต่ายหนีออกจากสนามรบอย่างรวดเร็ว

เฮ้อหลันเฟิงสาวเท้าตามมา รอยยิ้มที่จิ้นเยวี่เผยให้กับหุนต้าเอ๋อร์หายวับไปโดยสมบูรณ์ ยามช้อนตามองเขาก็กลายเป็นดวงตาดำขลับสบนึ่งเย็นชาคูนั่นอีกครั้ง ในใจเฮ้อหลันเฟิงมีความน้อยใจอันแปลกประหลาดปรากฏขึ้น

เขาเก็บคำพูดในใจไว้ไม่อยู่ "เจ้าเป็นสหายกับหุนต้าเอ๋อร์แล้ว?"

จิ้นเยวี่ "ไม่ใช่"

เฮ้อหลันเฟิงเอ่ยออกมาอีก "เจ้าขอกระต่ายจากเขา"

จิ้นเยวี่ย่นนึ่ง "เพราะเจ้าไม่ชอบหุนต้าเอ๋อร์ ดังนั้นข้าเลยไม่อาจไปมาหาสู่กับเขา?" ใบหน้าเขาหาได้ปรากฏแววโกรธเคือง เพียงบอกเล่าอย่างสงบ "เฮ้อหลันเฟิง ข้าเป็นทาสของพวกเจ้า กระทั่งข้านั้นจะหลุดจากกับผู้ใดเจ้าก็ตัดสินใจจะก้าวก้าวยี่"

"เขาทำให้เจ้าบาดเจ็บ เจ้ากลับยิ้มให้เขา" เฮ้อหลันเฟิงจะแย้งกระต่ายไปจากอ้อมแขนจิ้นเยวี่ ทว่าเด็กหนุ่มกลับปกป้องสัตว์ตัวน้อยนุ่มนิ่มไว้ในอ้อมแขนอย่างเอาเป็นเอาตาย "เจ้าไม่เกลียดเขาหรือ"

ตั้งแต่นั้นจนจบจิ้นเยวี่ไม่ยอมให้เขาแย้งไป รอเฮ้อหลันเฟิงหุดมือกลับ จิ้นเยวี่จึงค่อยตอบหนึ่งประโยค "ข้าไม่ว่างไปเกลียดเขา"

เห็นเฮ้อหลันเฟิงไม่กล่าวอันใด จิ้นเยวี่ก็เดินไปข้างหน้าต่อ เฮ้อหลันเฟิงโมโหอยู่ครู่หนึ่งก็ตามไปติดๆ อีกครั้ง เขาพูดเสียงดัง "ข้านำสิ่งของของตัวอวี๋มาให้เจ้า"

จิ้นเยวี่หันกลับมา สีหน้าตกใจระคนตีใจดังคาด "สิ่งใดหรือ"

ทั้งสองคนรีบร้อนตรงดิ่งเข้าไปในกระโจมทาส เฮ้อหลันเฟิงชี้ตรงมุมบนใบหน้าซึ่งปกติคือร้านขายแววภาคภูมิใจหลายส่วน

ตรงมุมมีที่นอนหนึ่งกว้างผืนหนึ่งม้วนไว้ เวลานี้เมื่อได้ยินเสียงคนเด็กสาวที่นอนอยู่ถึงได้ลุกขึ้นนั่งตัวตรง ผมนางถูกตัดจนแห้วไม่เป็นทรง ใบหน้าเต็มไปด้วยฝุ่น ทันทีที่เห็นสองคนตรงหน้า นางก็หุดคอแน่นประหนึ่ง

ถูกทำให้ตระหนกตกใจ

จิ้นเยวี่ยตะลึงอึ้ง "นี่คือ..."

"ข้าซื้อทาสตัวนี้อมาให้เจ้า" กระทั่งน้ำเสียงเฮ่อหลันเฟิงก็แผ่วลงลงโลดอยู่มาก "หลังจากนี้ไปมีนางเป็นสหาย เจ้าก็ไม่มีทางเบื่อหน่าย"

พริบตานี้จิ้นเยวี่ยก็รู้สึกเดือดดาลจนตาลาย บาดแผลบนแผ่นหลังเขารักษาหายดีแล้ว ยามนี้กลับแสนร้อนเลือดนรางขึ้นมาจับพลัน รวากับว่าลูกธนูดอกนั้นไม่เคยถูกถอดถอนออก แต่หยั่งรากลึกในเลือดเนื้อเขาไปแล้ว

"เจ้าบ้าไปแล้ว! เจ้าซื้อทาสให้ข้าได้อย่างไร!" เขาคำรามลั่น "พวกเจ้าเห็นคนเป็นสิ่งที่ใดกัน!"

ทาสหลายคนในกระโจมตกใจจนรีบคุกเข่าลงกับพื้น ตัวสั่นงันงก เฮ่อหลันเฟิงถูกจิ้นเยวี่ยคว่ำคอเสื้อ ทั้งยังเห็นเขานับดาบโทสะใส่ตนเอง จับปล้นความโกรธก็แล่นลิวมาเช่นกัน "อะไร ในบ้านชาวต้าอวี่ไม่มีทาส?"

"นั่นไม่เหมือนกัน!"

"มีสิ่งใดไม่เหมือนกัน" เขาตึงมือจิ้นเยวี่ยออก "หรือคนเป็นๆ ดีสู้กระต่ายของขุนตำเอ๋อว์ไม่ได้"

จิ้นเยวี่ยไม่สามารถถกปัญหานี้กับเฮ่อหลันเฟิงให้เข้าใจได้อย่างสิ้นเชิง "เจ้าเอาคนไปเปรียบกับกระต่ายได้อย่างไร!"

กระต่ายตัวนั้นกระโดดลงจากอ้อมแขนจิ้นเยวี่ยวิ่งออกจากกระโจม สักหลาดไป เฮ่อหลันเฟิงจัดคอเสื้อให้ตรง ในใจรู้สึกกระสับกระส่ายอย่างน่าประหลาดจนไม่อาจปล่อยวาง "ข้าได้ยินว่าทุกบ้านของชาวต้าอวี่ล้วนมีทาสไหนมาถึงเปยหรงกลายเป็นเรื่องไม่ถูกต้องขึ้นมาเสียอย่างนั้น ชาวต้าอวี่ซื้อทาสได้ ชาวเปยหรงกลับซื้อไม่ได้ เจ้าเสแสร้งเกินไปหน่อยแล้ว"

จิ้นเยวี่ยถูกต่อว่าด้วยคำว่า 'เสแสร้ง' ก็โกรธจนพูดจาไม่ไตร่ตรอง "ชาวเปยหรง ชาวเปยหรง แต่เจ้าก็ไม่ใช่ชาวเปยหรงเสียหน่อย!"

สีหน้าเฮ่อหลันเฟิงนิ่งซึ้ง อารมณ์ซับซ้อนหลากหลายหม่นหมองอยู่ในดวงตาหมาป่าซึ่งยังไม่พ้นวัยอ่อนเยาว์ เขาไม่รู้จะตอบเช่นไรไปชั่วขณะ ขณะอีกอักก็เกิดโมโหใหม่อีกครั้ง คล้ายไม่อยากเชื่อว่าคำพูดเหล่านี้จะออกมา

จากปากจิ้นเยวี่ ความอับอาย โกรธเคือง เกสียดซัง และน้อยใจทั้งหมด
ร้อยรัดผสมผสานเข้าด้วยกัน เขาหันหน้าเดินจากไปทันที

ทาสในกระโจมสักลาดพากันย่อตัววิ่งออกไป เหลือเพียงจิ้นเยวี่กับ
ทาสสาวซึ่งถูกซื้อตัวมาใหม่ผู้นั้น เด็กหนุ่มหอบหายใจถี่ ในใจค่อยๆ บังเกิด
ความเสียใจ

เขากล่าวผิดไปแล้ว

คดอโยบ

狼鏢 1
Lang Di 1

หลางตี้ หม่าป้าเหนือราซัน เล่ม 1
เหลียงฉาน เขียน
Singin' in the Rain แปล

จำนวน 424 หน้า
ราคา 479 บาท

Published originally under the title of 《狼鏢》(Lang Di)

Author © 凉蝉(Liang Chan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2966-4

ภาพประกอบ 長陽_RIN, Jaoaonblue

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

‘ครหลวงตี’ คือสัญลักษณ์แห่งเกียรติยศและการยอมรับจากเป่ยหรงเทียนจวิน
ครั้งหนึ่ง ‘เอ่อหลันเฟิง’ เคยปรารถนามันเพื่อลบคำเหยียดหยามจากฐานะลูกหมาป่าเกาซัน
ทว่าเมื่อได้พบกับ ‘จินเยวีย’ องค์ประจันตัววีรชีวิตพลกษัตริย์กลายเป็นทาส
รวมถึงอดีตอันยากลำบากของสกุลเอ่อหลัน
นับจากนั้นทั้งชีวิตและบนิธานของเขาก็เปลี่ยนไป...

ครหลวงตีดอกนั้นเอ่อหลันเฟิงยังคงต้องการมัน
มีซ้เพื่อให้ผู้ใดยอมรับ
แต่เพื่อประกาศให้ได้เหล่าได้รู้ว่าชาวเกาซันยังคงอยู่ ทั้งยังมีอำนาจใช้มันได้อย่างเสรี...
และเพื่อให้คนมีกำลังมากพอที่จะทำให้ความปรารถนาของจินเยวียเป็นจริง!

Warning: violence, mental and emotional abuse,
coercion, blood, mentioned violence of war,
animal death

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2966-4

9 786160 629664

ราคา 479 บาท